

DIREKTĪVAS

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA (ES) 2018/843

(2018. gada 30. maijs),

ar ko groza Direktīvu (ES) 2015/849 par to, lai nepieļautu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai vai teroristu finansēšanai, un ar ko groza Direktīvas 2009/138/EK un 2013/36/ES

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 114. pantu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Centrālās bankas atzinumu ⁽¹⁾,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽²⁾,

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽³⁾,

tā kā:

- (1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/849/EK ⁽⁴⁾ ir galvenais juridiskais instruments, ko izmanto, lai novērstu Eiropas Savienības finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai un teroristu finansēšanai. Minētajā direktīvā, kuras transponēšanas termiņš bija 2017. gada 26. jūnijs, noteikts efektīvs un visaptveroš tiesiskais regulējums, lai vērstos pret naudas līdzekļu vai īpašuma iegūšanu teroristiskiem nolūkiem, pieprasot dalībvalstīm identificēt, izprast un mazināt ar nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un teroristu finansēšanu saistītos riskus.
- (2) Nesenie teroristu uzbrukumi iezīmējuši jaunas tendences, jo īpaši attiecībā uz to, kādā veidā teroristu grupas finansē un īsteno savas operācijas. Daži moderno tehnoloģiju pakalpojumi kļūst arvien populārāki kā alternatīvas finanšu sistēmas, lai gan paliek ārpus Savienības tiesību aktu darbības jomas vai gūst labumu no tādiem atbrīvojumiem no juridiskām prasībām, kuri varētu vairs nebūt pamatoti. Lai neatpaliktu no jaunajām tendencēm, būtu jāveic turpmāki pasākumi nolūkā nodrošināt finanšu darījumu, korporatīvo un citu juridisko vienību, kā arī trastu un juridisku veidojumu ar trastiem līdzīgu struktūru vai funkcijām ("līdzīgi juridiski veidojumi") aizvien labāku pārredzamību, lai uzlabotu esošo preventīvo tiesisko regulējumu un efektīvāk vērstos pret teroristu finansēšanu. Ir būtiski norādīt, ka veiktajiem pasākumiem vajadzētu būt samērīgiem ar riskiem.
- (3) Apvienoto Nāciju Organizācija (ANO), Interpols un Eiropols ir ziņojuši par aizvien pieaugošu organizētās noziedzības un terorisma konvergenci. Organizētās noziedzības un terorisma saistība un saiknes starp noziedzīgajiem un teroristu grupējumiem rada aizvien lielākus draudus Savienības drošībai. Vēršanās pret finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai vai teroristu finansēšanai ir jebkuras minēto draudu apkarošanas stratēģijas neatņemama daļa.

⁽¹⁾ OV C 459, 9.12.2016., 3. lpp.

⁽²⁾ OV C 34, 2.2.2017., 121. lpp.

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta 2018. gada 19. aprīļa nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta) un Padomes 2018. gada 14. maija lēmums.

⁽⁴⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/849 (2015. gada 20. maijs) par to, lai nepieļautu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai vai teroristu finansēšanai, un ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 648/2012 un atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/60/EK un Komisijas Direktīvu 2006/70/EK (OV L 141, 5.6.2015., 73. lpp.).

- (4) Dalībvalstīs pēdējo gadu laikā ir būtiski uzlabojusies Finanšu darījumu darba grupas (FATF) standartu pieņemšana un īstenošana un Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācijas ar pārredzamības jautājumu saistītā darba atbalstīšana, tomēr ir skaidrs, ka jāturpina palielināt vispārējo Savienības ekonomikas un finanšu vides pārredzamību. Nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas novēršana nevar būt efektīva, ja nav neiecietības pret noziedzniekiem, kuri ar nepārredzamu struktūru palīdzību meklē patvērumu saviem finanšu līdzekļiem. Savienības finanšu sistēmas integritāte ir atkarīga no korporatīvo un citu juridisko vienību, trastu un līdzīgu juridisko veidojumu pārredzamības. Šīs direktīvas mērķi ir ne tikai atklāt un izmeklēt nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas gadījumus, bet arī nepieļaut tos. Pārredzamības uzlabošanai varētu būt spēcīga atturoša ietekme.
- (5) Lai gan būtu jācenšas sasniegt Direktīvas (ES) 2015/849 mērķus un jebkuriem grozījumiem tajā būtu jāsaskan ar Savienības īstenojamajām darbībām terorisma un teroristu finansēšanas novēršanas jomā, šādiem grozījumiem vajadzētu būt veiktiem, pienācīgi ievērojot pamattiesības uz personas datu aizsardzību, kā arī ievērojot un piemērojot proporcionalitātes principu. Komisijas paziņojumā Eiropas Parlamentam, Padomei, Eiropas Ekonomikas un sociālajai komitejai un Reģionu komitejai "Eiropas Drošības programma" norādīts, ka ir nepieciešami pasākumi, lai efektīvāk un aptverošāk vērstos pret teroristu finansēšanu, uzsverot, ka iefiltrēšanās finanšu tirgos padara terorisma finansēšanu iespējamu. Eiropadomes 2015. gada 17. un 18. decembra secinājumos arī uzsvēta nepieciešamība ātri veikt turpmākas darbības pret teroristu finansēšanu visās jomās.
- (6) Komisijas paziņojumā Eiropas Parlamentam un Padomei "Rīcības plāns par pastiprinātu cīņu pret teroristu finansēšanu" uzsvērts, ka nepieciešams pielāgoties jauniem draudiem un attiecīgi grozīt Direktīvu (ES) 2015/849.
- (7) Savienības pasākumiem arī būtu pareizi jāatspoguļo attīstības tendences un starptautiskā līmenī uzņemtas saistības. Tādēļ būtu jāņem vērā ANO Drošības padomes Rezolūcija (ANO DPR) 2195(2014) par draudiem starptautiskajam mieram un drošībai un ANO DPR 2199(2015) un 2253(2015) par draudiem starptautiskajam mieram un drošībai, ko rada teroristu darbības. Minētajās ANO DPR ir aplūkotas, attiecīgi, saiknes starp terorismu un transnacionālo organizēto noziedzību, pasākumi, lai teroristu grupām neļautu piekļūt starptautiskajām finanšu iestādēm, un sankciju režīma paplašināšana, tajā iekļaujot Irākas un Levantes Islāma valsti.
- (8) Pakalpojumu sniedzējiem, kas nodarbojas ar virtuālo valūtu un papīra valūtu (t. i., kādas valsts monētas un banknotes, kas noteiktas par likumīgu maksāšanas līdzekli, un elektroniskā nauda, kas izdevējvalstī tiek atzītas par maiņas līdzekli) apmaiņu, kā arī digitālo maku pakalpojumu sniedzējiem nav Savienības līmenī noteikta pienākuma identificēt aizdomīgu darbību. Tādēļ teroristu grupas varētu spēt pārskaitīt naudas līdzekļus Savienības finanšu sistēmā vai virtuālās valūtas tīklos, slēpjot savus pārvēdumus vai gūstot labumu no noteiktas šajās platformās pastāvošās anonimitātes pakāpes. Tādēļ ir svarīgi paplašināt Direktīvas (ES) 2015/849 darbības jomu, lai iekļautu pakalpojumu sniedzējus, kas nodarbojas ar virtuālo valūtu un papīra valūtu apmaiņu, kā arī digitālo maku pakalpojumu sniedzējus. Nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas novēršanas (NILLTFN) nolūkā kompetentajām iestādēm vajadzētu būt iespējai ar atbildīgo subjektu starpniecību pārraudzīt virtuālo valūtu izmantošanu. Šāda pārraudzība nodrošinātu līdzsvarotu un samērīgu pieeju, aizsargājot tehniskos sasniegumus un augsto pārredzamības pakāpi, kāda sasniegta alternatīvās finansālās un sociālās uzņēmējdarbības jomā.
- (9) Virtuālo valūtu anonimitāte sekmē to iespējamu izmantošanu noziedzīgiem nolūkiem. Iekļaujot pakalpojumu sniedzējus, kas nodrošina virtuālo valūtu un papīra valūtu apmaiņu, kā arī digitālo maku pakalpojumu sniedzējus, netiks pilnībā atrisināta anonimitātes problēma saistībā ar virtuālo valūtu darījumiem, jo liela daļa virtuālo valūtu vides paliks anonīma tādēļ, ka lietotāji var veikt darījumus arī bez šādiem pakalpojumu sniedzējiem. Lai apkarotu ar anonimitāti saistītos riskus, valstu finanšu ziņu vākšanas vienībām (FIU) būtu jāspēj iegūt informāciju, kas tām ļauj sasaistīt virtuālās valūtas adreses ar virtuālās valūtas īpašnieka identitāti. Turklāt būtu sīkāk jāizvērtē iespēja ļaut lietotājiem brīvprātīgi pašdeklarēties izraudzītajām iestādēm.

- (10) Virtuālās valūtas nevajadzētu jaukt ar elektronisko naudu, kas definēta Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/110/EK ⁽¹⁾ 2. panta 2) punktā, ar plašāko jēdzienu “naudas līdzekļi”, kas definēts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2015/2366 ⁽²⁾ 4. panta 25. punktā, nedz ar monetāro vērtību, kas tiek turēta instrumentos, uz kuriem attiecas atbrīvojums, kā precizēts Direktīvas (ES) 2015/2366 3. panta k) un l) punktā, nedz arī ar spēlēs izmantotajām valūtām, kuras var izmantot tikai konkrētā spēļu vidē. Lai gan virtuālās valūtas bieži var izmantot kā maksāšanas līdzekli, tās varētu izmantot arī citiem mērķiem un tām var rast plašāku pielietojumu, piemēram, kā maiņas līdzekļiem, ieguldījumiem, vērtības uzkrāšanas produktiem vai izmantošanai tiešsaistes spēļu zālēs. Šīs direktīvas mērķis ir aptvert visus potenciālos virtuālo valūtu izmantošanas veidus.
- (11) Vietējās valūtas, kas pazīstamas arī kā papildu valūtas, ko izmanto tikai ļoti ierobežotos tīklos, piemēram, pilsētā vai reģionā, un tikai neliels lietotāju skaits, nebūtu jāuzskata par virtuālām valūtām.
- (12) Būtu jāierobežo darījumu attiecības vai darījumi, kuros iesaistītas augsta riska trešās valstis, ja identificēti būtiski trūkumi attiecīgo trešo valstu NILLTFN režīmā, ja vien netiek piemēroti atbilstīgi papildu riska mazināšanas pasākumi vai pretpasākumi. Attiecībā uz šādiem augsta riska darījumiem un šādām darījumu attiecībām vai darījumiem dalībvalstīm būtu jāprasa atbildīgajiem subjektiem piemērot pastiprinātas klienta uzticamības pārbaudes pasākumus, lai pārvaldītu un mazinātu minētos riskus. Tādēļ katra dalībvalsts valsts līmenī nosaka, kādi pastiprinātas klienta uzticamības pārbaudes pasākumi veicami attiecībā uz augsta riska trešām valstīm. Minētās dalībvalstu atšķirīgās pieejas rada vājās vietas darījumu attiecību ar Komisijas identificētajām augsta riska trešām valstīm pārvaldīšanā. Ir svarīgi uzlabot Komisijas izveidotā augsta riska trešo valstu saraksta efektivitāti, nodrošinot saskaņotu attieksmi pret minētajām valstīm Savienības līmenī. Minētajai saskaņotajai pieejai primāri būtu jākoncentrējas uz pastiprinātas klienta uzticamības pārbaudes pasākumiem, ja šādi pasākumi jau netiek prasīti valsts tiesību aktos. Saskaņā ar starptautiskajām saistībām dalībvalstīm būtu jāspēj prasīt atbildīgajiem subjektiem vajadzības gadījumā piemērot papildu riska mazināšanas pasākumus, kuri papildina pastiprinātas klienta uzticamības pārbaudes pasākumus saskaņā ar pieeju, kas balstīta uz risku, un ievērojot darījumu attiecību vai darījumu konkrētos apstākļus. Starptautiskas organizācijas un standartu noteikšanas iestādes, kuras ir kompetentas nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas novēršanas un teroristu finansēšanas apkarošanas jomā, var aicināt piemērot atbilstīgus pretpasākumus, lai aizsargātu starptautisko finanšu sistēmu no tādiem pastāvošiem un būtiskiem riskiem saistībā ar nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un teroristu finansēšanu, kuri nāk no dažām valstīm.

Turklāt dalībvalstīm būtu jāprasa atbildīgajiem subjektiem piemērot papildu riska mazināšanas pasākumus attiecībā uz Komisijas identificētām augsta riska trešām valstīm, ņemot vērā aicinājumus veikt pretpasākumus un ieteikumus, piemēram, FATF izteiktos aicinājumus, un pienākumus, kas izriet no starptautiskiem nolīgumiem.

- (13) Ņemot vērā ar nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un teroristu finansēšanu saistīto draudu un ievainojamību nepārtrauktu attīstību, Savienībai būtu jāpieņem integrēta pieeja attiecībā uz valstu NILLTFN režīmu atbilstību prasībām Savienības līmenī, ņemot vērā minēto valstu režīmu efektivitātes novērtējumu. Lai pārraudzītu Savienības prasību pareizu transponēšanu valstu NILLTFN režīmos, minēto prasību efektīvu īstenošanu un minēto režīmu spēju panākt efektīvu preventīvu regulējumu, Komisijai savs novērtējums būtu jābalsta uz valstu NILLTFN režīmiem, kam nebūtu jāskar novērtējums, ko veic nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas novēršanas un teroristu finansēšanas apkarošanas jomā kompetentas starptautiskas organizācijas un standartu noteikšanas iestādes, piemēram, FATF vai Nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas novēršanas pasākumu un terorisma finansēšanas novērtēšanas ekspertu komiteja.
- (14) Vispārēja nolūka priekšapmaksas kartes var legītimī izmantot, un tās ir sociālu un finansiālu iekļaušanu veicinošs instruments. Tomēr anonīmas priekšapmaksas kartes ir viegli izmantot teroristu uzbrukumam un loģistikas finansēšanai. Tādēļ ir svarīgi liegt teroristiem piekļuvi šim viņu operāciju finansēšanas veidam, vēl vairāk samazinot limitus un maksimālās summas, zem kurām atbildīgajiem subjektiem ir atļauts nepiemērot noteiktus klientu uzticamības pārbaudes pasākumus, kādi paredzēti Direktīvā (ES) 2015/849. Tāpēc, pienācīgi ņemot vērā klientu vajadzības pēc vispārēja nolūka priekšapmaksas instrumentiem un neliedzot šādu instrumentu izmantošanu

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/110/EK (2009. gada 16. septembris) par elektroniskās naudas iestāžu darbības sākšanu, veikšanu un konsultatīvu uzraudzību, par grozījumiem Direktīvā 2005/60/EK un Direktīvā 2006/48/EK un par Direktīvas 2000/46/EK atcelšanu (OV L 267, 10.10.2009., 7. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/2366 (2015. gada 25. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 2002/65/EK, 2009/110/EK un 2013/36/ES un Regulu (ES) Nr. 1093/2010 un atceļ Direktīvu 2007/64/EK (OV L 337, 23.12.2015., 35. lpp.).

sociālās un finansiālās iekļaušanas veicināšanai, vienlaikus ir svarīgi samazināt esošos sliekšņus vispārēja nolūka anonīmām priekšapmaksas kartēm un identificēt klientu attālinātu maksājumu darījumu gadījumā, ja darījuma summa pārsniedz EUR 50.

- (15) Kaut gan Savienībā izdotas anonīmas priekšapmaksas kartes pamatā tiek lietotas tikai Savienības teritorijā, tas ne vienmēr notiek līdzīgu karšu gadījumā, kas izdotas trešās valstīs. Tādēļ ir svarīgi nodrošināt, lai anonīmas priekšapmaksas kartes, kas izdotas ārpus Savienības, varētu izmantot Savienībā tikai tad, kad tiek uzskatīts, ka tās atbilst līdzvērtīgām prasībām kā tās, kas noteiktas Savienības tiesību aktos. Minētais noteikums būtu jāsteno, pilnībā ievērojot Savienības pienākumus attiecībā uz starptautisko tirdzniecību, jo īpaši Vispārējā nolīguma par pakalpojumu tirdzniecību noteikumus.
- (16) FIU ir svarīga loma teroristu tīklu finanšu operāciju, jo īpaši pārrobežu, identificēšanā un to finansiālo atbalstītāju atklāšanā. Finansiālajai izlūkošanai varētu būt būtiska nozīme teroristu noziegumu un teroristisko organizāciju tīklu un shēmu atklāšanā. Tā kā nepastāv preskriptīvi starptautiski standarti, FIU funkcijas, kompetences un pilnvaras joprojām ievērojami atšķiras. Dalībvalstīm būtu jācenšas nodrošināt efektīvāku un saskaņotāku pieeju finanšu izmeklēšanās saistībā ar terorismu, tostarp saistībā ar virtuālo valūtu ļaunprātīgu izmantošanu. Tomēr pašreizējām atšķirībām nevajadzētu ietekmēt FIU darbību, jo īpaši to spējas veikt preventīvu analīzi, lai atbalstītu visas iestādes, kas nodarbojas ar informācijas vākšanu, izmeklēšanu un tiesu darbībām, kā arī starptautisko sadarbību. Pildot to uzdevumus, FIU vajadzētu būt piekļuvei informācijai un spēt ar to apmainīties bez šķēršļiem, tostarp atbilstīgā sadarbībā ar tiesībsardzības iestādēm. Visos gadījumos, kad pastāv aizdomas par noziedzību un jo īpaši gadījumos, kas saistīti ar terorisma finansēšanu, informācijai būtu jāplūst tieši un ātri, bez liekas kavēšanās. Tādēļ ir būtiski turpmāk veicināt FIU efektivitāti un iedarbīgumu, precizējot FIU pilnvaras un sadarbību starp tām.
- (17) FIU būtu jāspēj iegūt no atbildīgā subjekta visu nepieciešamo informāciju, kas saistīta ar to funkcijām. To neierobežota piekļuve informācijai ir būtiska, lai nodrošinātu, ka naudas līdzekļu plūsmas var pienācīgi izsekot un nelikumīgus tīklus un plūsmas atklāt agrīnā stadijā. Nepieciešamību FIU iegūt papildinformāciju no atbildīgajiem subjektiem, pamatojoties uz aizdomām par nelikumīgi iegūto līdzekļu legalizēšanu vai teroristu finansēšanu, varētu izraisīt iepriekšējs ziņojums FIU par aizdomīgu darījumu, bet to varētu izraisīt arī citi faktori, piemēram, FIU pašas veikta analīze, kompetento iestāžu sniegtas ziņas vai citu FIU rīcībā esoša informācija. Tādēļ FIU saistībā ar to funkcijām būtu jāspēj iegūt informāciju no jebkura atbildīgā subjekta, pat ja nav bijis iepriekšēja ziņojuma. Tas neietver visus iespējamus pieprasījumus atbildīgajiem subjektiem sniegt informāciju saistībā ar FIU veikto analīzi, bet vienīgi tādas informācijas pieprasījumus, kuri balstīti uz pietiekami skaidri definētiem nosacījumiem. FIU arī būtu jāspēj iegūt šādu informāciju pēc citas Savienības FIU pieprasījuma un apmainīties ar informāciju ar pieprasījušo FIU.
- (18) FIU mērķis ir vākt un analizēt informāciju, kuru tās saņem nolūkā noteikt saiknes starp aizdomīgiem darījumiem un tiem pamatā esošu noziedzīgu darbību, lai novērstu un apkarotu nelikumīgi iegūto līdzekļu legalizēšanu un teroristu finansēšanu, un izplatīt savas analīzes rezultātus, kā arī papildu informāciju kompetentajām iestādēm, ja ir pamats aizdomām par nelikumīgi iegūto līdzekļu legalizēšanu, saistītiem predikatīviem nodarījumiem vai teroristu finansēšanu. FIU nevajadzētu atturēties vai atteikties pēc savas iniciatīvas vai pēc pieprasījuma apmainīties ar informāciju ar citu FIU tādu iemeslu dēļ kā saistīta predikatīva nodarījuma identifikācijas neesamība, valsts krimināltiesību iezīmes, atšķirības saistītu predikatīvu nodarījumu definīcijās vai atsauces uz konkrētiem saistītiem predikatīviem nodarījumiem neesamība. Līdzīgi arī FIU būtu jānodrošina iepriekšēja piekrišana citai FIU pārsūtīt informāciju kompetentajām iestādēm neatkarīgi no iespējamā saistītā predikatīvā nodarījuma veida, lai informācijas izplatīšanas funkcija tiktu pildīta efektīvi. FIU ir ziņojušas par grūtībām informācijas apmaiņā, ko rada atšķirīgas dažu predikatīvu nodarījumu, piemēram, nodokļu noziegumu, definīcijas valstu tiesībās, kas nav saskaņotas Savienības tiesībās. Šādām atšķirībām nebūtu jākavē savstarpējā apmaiņa ar minēto informāciju, tās izplatīšana kompetentajām iestādēm un izmantošana, kā noteikts šajā direktīvā. Saskaņā ar FATF ieteikumiem un Egmonta grupas principiem informācijas apmaiņai starp finanšu ziņu vākšanas vienībām FIU būtu ātri, konstruktīvi un efektīvi jānodrošina visplašākā starptautiskā sadarbība ar trešo valstu FIU jautājumos par nelikumīgi iegūto līdzekļu legalizēšanu, saistītiem predikatīviem nodarījumiem un teroristu finansēšanu.

- (19) Ar kredītiestādēm un finanšu iestādēm saistīta prudenciāla informācija, piemēram, informācija par direktoru un akcionāru atbildību un piemērotību, iekšējās kontroles mehānismiem, pārvaldību vai atbildības un risku pārvaldību, bieži vien ir neatsverama, lai veiktu pienācīgu šādu iestāžu NILLTFN uzraudzību. Līdzīgi arī NILLTFN informācijai ir svarīga nozīme šādu iestāžu prudenciālā uzraudzībā. Tādēļ konfidenciālas informācijas apmaiņu starp NILLTFN kompetentajām iestādēm, kas uzrauga kredītiestādes un finanšu iestādes, un prudenciālās uzraudzības iestādēm nedrīkstētu kavēt juridiskā nenoteiktība, kāda varētu rasties tādēļ, ka šajā jomā trūkst precīzu noteikumu. Tiesiskā regulējuma precizēšana ir vēl jo svarīgāka tādēļ, ka vairākos gadījumos prudenciālā uzraudzība uzticēta uzraudzības iestādēm, kas nav NILLTFN uzraudzības iestādes, piemēram, Eiropas Centrālajai bankai (ECB).
- (20) Aizkavēta FIU un citu kompetento iestāžu piekļuve informācijai par banku un maksājumu kontu un individuālo seifu, jo īpaši anonīmu, turētāju identitāti traucē ar terorismu saistīto līdzekļu pārvedumu atklāšanai. Valstu dati, kas ļauj identificēt vienai personai piederošus bankas un maksājumu kontus un individuālos seifus, ir sadrumstaloti un tādēļ nav savlaicīgi pieejami FIU un citām kompetentajām iestādēm. Tādēļ ir būtiski izveidot centralizētus automatizētus mehānismus, piemēram, reģistru vai datu izguves sistēmu, visās dalībvalstīs kā efektīvu līdzekli, lai iegūtu savlaicīgu piekļuvi informācijai par banku un maksājumu kontu un individuālo seifu turētāju, to pilnvaroto personu un faktisko īpašnieku identitāti. Piemērojot piekļuves noteikumus, ir lietderīgi izmantot jau esošos mehānismus, ar noteikumu, ka valstu FIU var piekļūt to meklētajiem datiem nekavējoties un bez filtrēšanas. Dalībvalstīm būtu jāapsver šādu mehānismu papildināšana ar citu informāciju, kas tiek uzskatīta par nepieciešamu un samērīgu, lai mazinātu riskus, kuri saistīti ar nelikumīgi iegūto līdzekļu legalizēšanu un terorisma finansēšanu. FIU un kompetentajām iestādēm, kas nav par kriminālvajāšanu atbildīgās iestādes, būtu jānodrošina izmeklēšanas un saistītās informācijas pilnīga konfidencialitāte.
- (21) Lai ievērotu privātumu un aizsargātu personas datus, banku un maksājumu kontu centralizētajos automatizētajos mehānismos, piemēram, reģistros vai datu izguves sistēmās, būtu jāglabā minimāli dati, kas nepieciešami, lai veiktu izmeklēšanu saistībā ar NILLTFN. Dalībvalstīm būtu jāspēj noteikt, kādus datus ir lietderīgi un samērīgi vākt, ņemot vērā esošās sistēmas un juridisko tradīciju, kas ļauj jēgpilni identificēt faktiskos īpašniekus. Transponējot noteikumus, kas saistīti ar minētajiem mehānismiem, dalībvalstīm būtu jānosaka uzglabāšanas laikposmi, kas līdzvērtīgi laikposmam to dokumentu un informācijas uzglabāšanai, kuri iegūti, piemērojot klientu uzticamības pārbaudes pasākumus. Dalībvalstīm būtu jāspēj pagarināt uzglabāšanas laikposmu uz likumā noteikta vispārēja pamata bez nepieciešamības pieņemt lēmumus katrā atsevišķā gadījumā. Papildu uzglabāšanas laikposmam nebūtu jāpārsniedz papildu pieci gadi. Minētajam laikposmam nebūtu jāskar valstu tiesību akti, kuros noteiktas citas datu uzglabāšanas prasības, kas ļauj ar lēmumu katrā atsevišķā gadījumā atvieglot kriminālprocesu vai administratīvo procesu. Piekļuve minētajiem mehānismiem būtu sniedzama tikai pēc principa "nepieciešams zināt".
- (22) Cīņā pret nelikumīgi iegūto līdzekļu legalizēšanu un teroristu finansēšanu svarīga ir fizisku un juridisku personu datu precīza identifikācija un pārbaude. Jaunāko tehnoloģiju attīstība darījumu un maksājumu digitalizācijā ļauj veikt drošu attālo vai elektronisko identifikāciju. Minētie identifikācijas līdzekļi, kā izklāstīts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 910/2014 ⁽¹⁾, būtu jāņem vērā, jo īpaši attiecībā uz paziņotām elektroniskās identifikācijas shēmām un veidiem, kā nodrošināt pārrobežu tiesisko atzīšanu, kas piedāvā drošus augsta līmeņa instrumentus un sniedz etalonu, attiecībā pret kuru var pārbaudīt valsts līmenī izveidotās identifikācijas metodes. Turklāt var ņemt vērā citus drošus attālinātās vai elektroniskās identifikācijas procesus, kurus valsts līmenī reglamentē vai ir atzinusi, pieņēmusi vai apstiprinājusi valsts kompetentā iestāde. Attiecīgā gadījumā identifikācijas procesā būtu jāņem vērā arī elektronisko dokumentu un uzticamības pakalpojumu atzīšana, kā noteikts Regulā (ES) Nr. 910/2014. Šīs direktīvas piemērošanā būtu jāņem vērā tehnoloģiju neitralitātes princips.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 910/2014 (2014. gada 23. jūlijs) par elektronisko identifikāciju un uzticamības pakalpojumiem elektronisko darījumu veikšanai iekšējā tirgū un ar ko atceļ Direktīvu 1999/93/EK (OV L 257, 28.8.2014., 73. lpp.).

- (23) Lai Savienībā identificētu politiski nozīmīgas personas, dalībvalstīm būtu jāizveido saraksti, norādot konkrētus amatpienākumus, kas saskaņā ar valsts tiesību aktiem un administratīviem noteikumiem kvalificējami kā nozīmīgi publiski amatpienākumi. Dalībvalstīm būtu jāprasa katrai to teritorijā akreditētai starptautiskai organizācijai izdot un pastāvīgi atjaunināt sarakstu ar nozīmīgiem publiskiem amatpienākumiem minētajā starptautiskajā organizācijā.
- (24) Pašreizējā regulējumā pieeja, kas paredz esošo klientu pārskatīšanu, ir uz risku balstīta. Tomēr, ņemot vērā ar dažām starpniekstruktūrām saistīto augsto nelikumīgi iegūto līdzekļu legalizēšanas, teroristu finansēšanas un saistīto predikatīvo noziegumu risku, minētā pieeja varētu neļaut savlaicīgi atklāt un novērtēt riskus. Tādēļ ir svarīgi nodrošināt, ka dažas konkrēti precizētas esošo klientu kategorijas tiek regulāri pārraudzītas.
- (25) Dalībvalstīm pašlaik jānodrošina, ka korporatīvas un citas juridiskas vienības, kas inkorporētas to teritorijā, iegūst un glabā adekvātu, pareizu un aktuālu informāciju par to faktiskajiem īpašniekiem. Nepieciešamība pēc pareizas un atjauninātas informācijas par faktisko īpašnieku ir būtisks faktors, lai izsekotu noziedzniekus, kas citādi varētu slēpt savu identitāti aiz korporatīvas struktūras. Globāli savstarpēji saistītā finanšu sistēma dod iespēju slēpt un pārvietot līdzekļus visā pasaulē, un nelikumīgi iegūto līdzekļu legalizētāji un teroristu finansētāji, kā arī citi noziedznieki arvien biežāk izmanto šo iespēju.
- (26) Būtu jāprecizē specifiskais faktors, kas nosaka, kura dalībvalsts ir atbildīga par informācijas par trastu un līdzīgu juridisku veidojumu faktiskajiem īpašniekiem pārraudzību un reģistrāciju. Dalībvalstu tiesību sistēmu atšķirību dēļ daži trasti un līdzīgi juridiski veidojumi netiek uzraudzīti vai reģistrēti nekur Savienībā. Informāciju par trastu un līdzīgu juridisku veidojumu faktiskajiem īpašniekiem reģistrē tur, kur veic uzņēmējdarbību vai dzīvo trastu pilnvarotās personas un personas, kas ieņem līdzvērtīgus amatus līdzīgos juridiskos veidojumos. Lai nodrošinātu informācijas par trastu un līdzīgu juridisku veidojumu faktiskajiem īpašniekiem efektīvu pārraudzību un reģistrāciju, nepieciešama arī sadarbība starp dalībvalstīm. Dalībvalstu trastu un līdzīgu juridisku veidojumu faktisko īpašnieku reģistru savstarpēja savienojamība padarītu šo informāciju pieejamu un arī nodrošinātu, ka var izvairīties no vienu un to pašu trastu un līdzīgu juridisku veidojumu vairākkārtējas reģistrācijas Savienībā.
- (27) Noteikumiem, ko piemēro trastiem un līdzīgiem juridiskiem veidojumiem attiecībā uz piekļuvi informācijai par to faktiskajiem īpašniekiem, vajadzētu būt salīdzināmiem ar atbilstīgajiem noteikumiem, ko piemēro korporatīvām un citām juridiskām vienībām. Tā kā Savienībā pašlaik pastāv daudz dažāda veida trastu un attiecībā uz līdzīgiem juridiskiem veidojumiem novērojama vēl lielāka dažādība, lēmums par to, vai trasts vai cits līdzīgs juridisks veidojums ir salīdzināmi līdzīgs korporatīvām un citām juridiskām vienībām, būtu jāpieņem dalībvalstīm. Minētos noteikumus transponējošo valsts tiesību aktu mērķim vajadzētu būt novērst trastu vai līdzīgu juridisku veidojumu izmantošanu nelikumīgi iegūto līdzekļu legalizēšanas, teroristu finansēšanas vai saistītu predikatīvu noziegumu nolūkiem.
- (28) Ņemot vērā trastu un līdzīgu juridisku veidojumu atšķirīgās iezīmes, dalībvalstīm būtu jāspēj saskaņā ar valsts tiesībām un datu aizsardzības noteikumiem noteikt pārredzamības līmeni attiecībā uz trastiem un līdzīgiem juridiskiem veidojumiem, kas nav salīdzināmi ar korporatīvām un citām juridiskām vienībām. Ar tām saistītie nelikumīgi iegūto līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas riski var atšķirties atkarībā no trasta vai līdzīga juridiska veidojuma veida iezīmēm, un izpratne par minētajiem riskiem laika gaitā var attīstīties, piemēram, valsts un pārnacionālu riska novērtējumu rezultātā. Šā iemesla dēļ dalībvalstīm būtu jāspēj noteikt plašāku piekļuvi informācijai par trastu un līdzīgu juridisku veidojumu faktiskajiem īpašniekiem, ja šāda piekļuve veido nepieciešamu un samērīgu pasākumu ar leģitīmu mērķi novērst finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūto līdzekļu legalizēšanas vai teroristu finansēšanas nolūkiem. Nosakot pārredzamības līmeni attiecībā uz informāciju par šādu trastu vai līdzīgu juridisku veidojumu faktiskajiem īpašniekiem, dalībvalstīm būtu pienācīgi jāņem vērā personu pamattiesību aizsardzība, jo īpaši tiesības uz privātumu un personas datu aizsardzību. Piekļuve informācijai par trastu un līdzīgu juridisku veidojumu faktiskajiem īpašniekiem būtu jāpieskir ikvienai personai, kas var pierādīt leģitīmu interesi. Piekļuve būtu jāpieskir arī ikvienai personai, kas iesniedz rakstisku pieprasījumu saistībā ar trastu vai līdzīgu juridisku veidojumu, kurš ir kontrolpaketes turētājs vai kuram pieder kontrolpakete jebkurā ārpus Savienības inkorporētā korporatīvā vai citā juridiskā vienībā ar tiešām vai netiešām īpašumtiesībām, tostarp ar

uzrādītāja akcijām, vai ar kontroli ar citiem līdzekļiem. Kritērijiem un nosacījumiem, lai piešķirtu piekļuvi pēc pieprasījumiem saistībā ar informāciju par trastu un līdzīgu juridisku veidojumu faktiskajiem īpašniekiem, vajadzētu būt pietiekami precīziem un saskaņā ar šīs direktīvas mērķiem. Dalībvalstīm būtu jāspēj norādīt rakstisku pieprasījumu, ja ir pienācīgi pamatotas aizdomas, ka rakstiskais pieprasījums neatbilst šīs direktīvas mērķiem.

- (29) Lai nodrošinātu juridisko noteiktību un vienlīdzīgus konkurences apstākļus, ir būtiski skaidri noteikt, kādi Savienībā izveidoti juridiski veidojumi to funkciju vai struktūras dēļ būtu uzskatāmi par tādiem, kas ir līdzīgi trastiem. Tāpēc katrai dalībvalstij vajadzētu būt pienākamam identificēt trastus, ja tādi ir atzīti valsts tiesībās, un līdzīgus juridiskus veidojumus, kurus var izveidot saskaņā ar valsts tiesisko regulējumu vai paražām un kuru struktūra vai funkcijas ir līdzīgas trastiem, piemēram, dod iespēju nodalīt vai nesaistīt aktīvu juridiskos un faktiskos īpašniekus. Pēc tam dalībvalstīm būtu jāpaziņo Komisijai minēto trastu un līdzīgo juridisko veidojumu kategorijas, iezīmju apraksts, nosaukumi un attiecīgā gadījumā juridiskais pamats publicēšanai *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*, lai citas dalībvalstis varētu tos identificēt. Būtu jāņem vērā, ka trastu un līdzīgu juridisko veidojumu juridiskās iezīmes Savienībā var atšķirties. Ja trasta vai līdzīga juridiska veidojuma iezīmes struktūras vai funkciju ziņā ir salīdzināmas ar korporatīvām un citām juridiskām vienībām, publiska piekļuve informācijai par faktiskajiem īpašniekiem dotu ieguldījumu trastu un juridisko veidojumu ļaunprātīgas izmantošanas apkarošanā, līdzīgi kā publiska piekļuve var palīdzēt novērst korporatīvo un citu juridisko vienību ļaunprātīgu izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas nolūkā.
- (30) Publiska piekļuve informācijai par faktiskajiem īpašniekiem ļauj pilsoniskajai sabiedrībai, tostarp preses vai pilsoniskās sabiedrības organizācijām, labāk kontrolēt informāciju un veicina to, ka saglabājas uzticēšanās uzņēmumu darījumu un finanšu sistēmu integritātei. Tas var veicināt korporatīvo un citu juridisko vienību un juridisko veidojumu ļaunprātīgas izmantošanas nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas nolūkā apkarošanu, palīdzot izmeklēšanai un ietekmējot reputāciju, ņemot vērā, ka ikviens, kas iesaistīsies darījumos ar tiem, zinās, kas ir to faktiskie īpašnieki. Tas arī atvieglo savlaicīgu un efektīvu informācijas pieejamību finanšu iestādēm, kā arī valsts iestādēm, tostarp trešo valstu iestādēm, kas iesaistītas šādu noziegumu apkarošanā. Piekļuve minētajai informācijai arī palīdzētu izmeklēt nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu, ar to saistītus predikatīvus noziegumus un teroristu finansēšanu.
- (31) Ieguldītāju un sabiedrības uzticēšanās finanšu tirgiem lielā mērā ir atkarīga no precīzu atklāšanas režīmu pastāvēšanas, kas nodrošina pārredzamību faktisko īpašnieku un uzņēmumu kontroles struktūru jomā. Tas jo īpaši attiecas uz korporatīvās pārvaldības sistēmām, ko raksturo koncentrēta īpašnieku struktūra – tāda kā Savienībā. No vienas puses, lieli ieguldītāji ar ievērojamām balsstiesībām un naudas plūsmu tiesībām var veicināt ilgtermiņa izaugsmi un noturīgu sniegumu. Tomēr no otras puses, kontrolējošiem faktiskajiem īpašniekiem ar lieliem balsstiesību blokiem var būt stimulējošs novirzīt korporatīvos aktīvus un iespējas personīgam labumam uz mazākuma ieguldītāju rēķina. Iespēja palielināt uzticēšanos finanšu tirgiem būtu jāuzskata par pozitīvu blakusefektu, bet ne par pārredzamības palielināšanas mērķi, kas ir izveidot vidi, kuru nebūtu izdevīgi izmantot nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas nolūkiem.
- (32) Ieguldītāju un sabiedrības kopumā uzticēšanās finanšu tirgiem lielā mērā ir atkarīga no precīzu atklāšanas režīmu pastāvēšanas, kas nodrošina korporatīvo un citu juridisko vienību, kā arī dažu veidu trastu un līdzīgu juridisku veidojumu faktisko īpašnieku un kontroles struktūru pārredzamību. Tādēļ dalībvalstīm būtu jāļauj pietiekami saskaņotā un koordinētā veidā piekļūt informācijai par faktiskajiem īpašniekiem, izveidojot skaidrus sabiedrības piekļuves noteikumus, lai trešās personas visā Savienībā var pārliecināties, kas ir korporatīvo un citu juridisko vienību, kā arī dažu veidu trastu un līdzīgu juridisku veidojumu faktiskie īpašnieki.
- (33) Tādēļ dalībvalstīm būtu jānodrošina piekļuve informācijai par korporatīvo un citu juridisko vienību faktiskajiem īpašniekiem pietiekami saskaņotā un koordinētā veidā, izmantojot centrālos reģistrus, kuros norādīta informācija par faktiskajiem īpašniekiem, izveidojot skaidrus noteikumus par publisku piekļuvi, lai trešās personas visā Savienībā varētu pārliecināties par korporatīvo un citu juridisko vienību faktiskajiem īpašniekiem. Ir būtiski izveidot arī saskaņotu tiesisko regulējumu, kas nodrošinātu labāku piekļuvi informācijai par trastu un līdzīgu juridisku veidojumu faktiskajiem īpašniekiem, tiklīdz tie tiek reģistrēti Savienībā. Noteikumiem, kas piemērojami trastiem un līdzīgiem juridiskiem veidojumiem par piekļuvi informācijai par to faktiskajiem īpašniekiem, vajadzētu būt salīdzināmiem ar atbilstīgiem noteikumiem, ko piemēro korporatīvām un citām juridiskām vienībām.

- (34) Visos gadījumos, gan attiecībā uz korporatīvām un citām juridiskām vienībām, gan attiecībā uz trastiem un līdzīgiem juridiskiem veidojumiem, būtu jācenšas panākt godīgu līdzsvaru, jo īpaši starp sabiedrības interesēm nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas novēršanā un datu subjektu pamattiesībām. Sabiedrībai pieejamajai datu kopai vajadzētu būt ierobežotai, skaidri un izsmeljoši definētai, un tai vajadzētu būt vispārīgai, lai līdz minimumam samazinātu faktisko īpašnieku potenciālo aizskārumu. Tajā pašā laikā informācijai, ko dara pieejamu sabiedrībai, nevajadzētu ievērojami atšķirties no pašlaik vāktajiem datiem. Lai ierobežotu ietekmi uz privātās dzīves neaizskaramību kopumā un jo īpaši uz personas datu aizsardzību, šai informācijai vajadzētu būt galvenokārt saistītai ar korporatīvo un citu juridisko vienību un trastu un līdzīgu juridisku veidojumu faktisko īpašnieku statusu, un tai būtu jāattiecas tikai uz saimnieciskās darbības jomu, kurā darbojas faktiskie īpašnieki. Reģistros būtu skaidri jānorāda gadījumi, kad persona, kura ieņem augstākās vadības amatu, ir identificēta kā faktiskais īpašnieks tikai *ex officio*, nevis tādēļ, ka tai piederētu īpašumtiesību daļas vai arī tā īstenotu kontroli ar citiem līdzekļiem. Attiecībā uz informāciju par faktiskajiem īpašniekiem dalībvalstis var paredzēt, ka centrālajā reģistrā jāiekļauj informācija par valstspiederību, jo īpaši par faktiskajiem īpašniekiem, kas ir ārvalstnieki. Lai atvieglotu reģistra procedūras un ņemot vērā, ka lielākā daļa faktisko īpašnieku būs tās valsts valstspiederīgie, kurā atrodas centrālais reģistrs, dalībvalstis var pieņemt, ka faktiskais īpašnieks ir attiecīgās valsts valstspiederīgais, ja reģistrā nav veikts pretējs ieraksts.
- (35) Pastiprināta sabiedrības kontrole veicinās to, ka tiek novērsta juridisku personu un juridisku veidojumu ļaunprātīga izmantošana, tostarp nodokļu apiešanu. Tādēļ ir svarīgi, lai informācija par faktiskajiem īpašniekiem aizvien būtu pieejama, izmantojot valstu reģistrus un reģistru savstarpējās savienojamības sistēmu, vismaz piecus gadus pēc tam, kad beidzis pastāvēt pamatojums tam, lai reģistrētu informāciju par trasta vai līdzīga juridiska veidojuma faktisko īpašnieku. Tomēr dalībvalstīm būtu jāspēj ar likumu atļaut informācijas par faktiskajiem īpašniekiem, tostarp personas datu, apstrādi citiem nolūkiem, ja šāda apstrāde atbilst sabiedrības interesēm un būtu nepieciešama un samērīga demokrātiskā sabiedrībā legītīma mērķa sasniegšanai.
- (36) Turklāt ar mērķi nodrošināt samērīgu un līdzsvarotu pieeju un garantēt tiesības uz privāto dzīvi un personas datu aizsardzību dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai paredzēt izņēmumus attiecībā uz informācijas par faktiskajiem īpašniekiem atklāšanu, izmantojot reģistrus, un uz piekļuvi šādai informācijai ārkārtas gadījumos, ja minētā informācija pakļautu faktisko īpašnieku nesamērīgam krāpšanas, nolaupīšanas, šantāžas, izspiešanas, aizskaršanas, vardarbības vai iebiedēšanas riskam. Dalībvalstīm arī vajadzētu būt iespējai prasīt tiešsaistes reģistrāciju, lai identificētu ikvienu personu, kas pieprasa informāciju no reģistra, kā arī samaksu par piekļuvi informācijai reģistrā.
- (37) Lai dalībvalstu centrālos reģistrus, kuros ir informācija par faktiskajiem īpašniekiem, varētu savstarpēji savienot, izmantojot Eiropas centrālo platformu, kas izveidota ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2017/1132 ⁽¹⁾, ir jākoordinē valstu sistēmas, kam ir atšķirīgi tehniskie parametri. Tas ietver tādu tehnisku pasākumu un specifiku pieņemšanu, kuros jāņem vērā atšķirības starp reģistriem. Lai nodrošinātu vienādus nosacījumus šīs direktīvas īstenošanai, Komisijai būtu jāpiešķir īstenošanas pilnvaras, lai tā risinātu šādus tehniskos un darbības jautājumus. Minētās pilnvaras būtu jāīsteno saskaņā ar pārbaudes procedūru, kas minēta Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 182/2011 ⁽²⁾ 5. pantā. Jebkurā gadījumā dalībvalstu iesaiste sistēmas darbībā būtu jānodrošina, izmantojot regulāru dialogu starp Komisiju un dalībvalstu pārstāvjiem par jautājumiem saistībā ar sistēmas darbību un par tās turpmāko attīstību.
- (38) Uz personas datu apstrādi saskaņā ar šo direktīvu attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/679 ⁽³⁾. Līdz ar to būtu attiecīgi jāinformē fiziskas personas, kuru personas dati tiek glabāti valstu reģistros kā par faktiskajiem īpašniekiem. Turklāt būtu jādara pieejami tikai aktualizēti personas dati, kas atbilst aktuālajiem faktiskajiem īpašniekiem, un faktiskie īpašnieki būtu jāinformē par viņu tiesībām saskaņā ar pašreizējo Savienības tiesisko regulējumu datu aizsardzības jomā, kas noteikts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) 2016/679 un

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2017/1132 (2017. gada 14. jūnijs) attiecībā uz sabiedrību tiesību dažiem aspektiem (OV L 169, 30.6.2017., 46. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 182/2011 (2011. gada 16. februāris), ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (OV L 55, 28.2.2011., 13. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV L 119, 4.5.2016., 1. lpp.).

Direktīvā (ES) 2016/680⁽¹⁾, un par procedūrām, kādas piemērojamas minēto tiesību īstenošanai. Turklāt, lai nepieļautu reģistros iekļautās informācijas ļaunprātīgu izmantošanu un lai līdzsvarotu faktisko īpašnieku tiesības, dalībvalstis varētu uzskatīt par atbilstīgu apsvērt, vai faktiskajam īpašniekam darīt zināmu informāciju par personu, kas ir pieprasījusi informāciju, un pieprasījuma juridisko pamatu.

- (39) Ja FIU un kompetento iestāžu ziņošana par neatbilstībām apdraudētu notiekošu izmeklēšanu, FIU vai kompetentajām iestādēm būtu jāatliek ziņošana par neatbilstību līdz brīdim, kad neziņošanas iemesli vairs nepastāv. Turklāt FIU un kompetentajām iestādēm nebūtu jāziņo par neatbilstību, ja tas būtu pretrunā valsts tiesībās paredzētam konfidencialitātes noteikumam vai ja informācijas izpaušana būtu uzskatāma par noziedzīgu nodarījumu.
- (40) Šī Direktīva neskar to personas datu aizsardzību, ko kompetentās iestādes apstrādā saskaņā ar Direktīvu (ES) 2016/680.
- (41) Piekļuve informācijai un leģitīmu interešu definēšana būtu jāreglamentē tās dalībvalsts tiesībās, kurā trasta pilnvarotā persona vai persona, kam ir līdzvērtīgs amats līdzīgā juridiskā veidojumā, veic uzņēmējdarbību vai dzīvo. Ja trasta pilnvarotā persona vai persona, kam ir līdzvērtīgs amats līdzīgā juridiskā veidojumā, neveic uzņēmējdarbību vai nedzīvo nevienā dalībvalstī, piekļuve informācijai un leģitīmu interešu definēšana būtu jāreglamentē tās dalībvalsts tiesībās, kurā ir reģistrēta informācija par trasta vai līdzīga juridiska veidojuma faktiskajiem īpašniekiem saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem.
- (42) Dalībvalstīm savās tiesībās būtu jādefinē leģitīmas intereses gan kā vispārējs jēdziens, gan kā kritērijs piekļuvei informācijai par faktiskajiem īpašniekiem. Minētajām definīcijām jo īpaši nebūtu jāsašaurina leģitīmu interešu jēdziens, attiecinot to tikai uz izskatīšanā esošiem administratīviem vai tiesas procesiem, un būtu jādod iespēja attiecīgos gadījumos ņemt vērā nevalstisko organizāciju un pētniecisko žurnālistu preventīvo darbu, kas vērsts pret nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu, teroristu finansēšanu un saistītiem predikatīviem noziegumiem. Tiklīdz ir izveidota dalībvalstu faktisko īpašnieku reģistru savstarpēja savienojamība, būtu jāpiešķir valsts un pārrobežu piekļuve katras dalībvalsts reģistram, pamatojoties uz tās dalībvalsts leģitīmu interešu definīciju, kurā saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem ir reģistrēta informācija par trasta vai līdzīga juridiska veidojuma faktiskajiem īpašniekiem, ar minētās dalībvalsts attiecīgo iestāžu lēmumu. Saistībā ar dalībvalstu faktisko īpašnieku reģistriem dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai izveidot pārsūdzības mehānismus pret lēmumiem piešķirt vai liegt piekļuvi informācijai par faktiskajiem īpašniekiem. Lai nodrošinātu saskanīgu un efektīvu reģistrāciju un informācijas apmaiņu, dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka to iestāde, kas atbildīga par reģistru, kurš izveidots informācijai par trastu un trastiem līdzīgu citu juridisku veidojumu faktiskajiem īpašniekiem, sadarbojas ar atbilstīgajiem kolēģiem citās dalībvalstīs, daloties ar informāciju par tādiem trastiem un līdzīgiem juridiskiem veidojumiem, ko reglamentē ar vienas dalībvalsts tiesībām, bet pārvalda citā dalībvalstī.
- (43) Korespondējošām pārrobežu attiecībām ar trešās valsts respondentiestādi ir raksturīga regularitāte un atkārtotāšanās. Tāpēc dalībvalstīm, šajā konkrētajā kontekstā prasot pieņemt pastiprinātas uzticamības pārbaudes pasākumus, būtu jāņem vērā tas, ka korespondējošās attiecības neietver vienreizējus darījumus vai tikai apmaiņu ar ziņošanas spējām. Turklāt, atzīstot, ka ne visi pārrobežu korespondējošie banku pakalpojumi rada vienāda līmeņa nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas riskus, šajā direktīvā noteikto pasākumu intensitāti var noteikt, piemērojot uz risku balstītas pieejas principus un pārāgri nespriežot par finanšu respondentiestādes radītā nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas riska līmeni.
- (44) Ir svarīgi nodrošināt, lai atbildīgie subjekti pareizi īsteno nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas novēršanas noteikumus. Minētajā kontekstā dalībvalstīm būtu jāpastiprina tādu publisko iestāžu loma, kas darbojas kā kompetentās iestādes, kurām uzticēti pienākumi nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas vai teroristu finansēšanas apkarošanas jomā, tostarp FIU, iestādes, kuru uzdevums ir veikt izmeklēšanu vai kriminālvajāšanu par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu, saistītiem predikatīviem nodarījumiem un teroristu finansēšanu, izsekot un aizturēt vai iesaldēt un konfiscēt nelikumīgi iegūtos līdzekļus, iestādes, kas saņem ziņojumus par

(1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2016/680 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi, ko veic kompetentās iestādes, lai novērstu, izmeklētu, atklātu noziedzīgus nodarījumus vai sauktu pie atbildības par tiem vai izpildītu kriminālsodus, un par šādu datu brīvu apriti, ar ko atceļ Padomes Pamatlēmumu 2008/977/TI (OVL L 119, 4.5.2016., 89. lpp.).

pārrobežu valūtu un apgrozāmu uzrādītāja instrumentu transportēšanu, un iestādes, kam ir pārraudzības un kontroles pienākumi, kuru mērķis ir panākt atbildīgo subjektu atbilstību. Dalībvalstīm būtu jāstiprina citu attiecīgu iestāžu, tostarp korupcijas novēršanas un nodokļu iestāžu, loma.

- (45) Dalībvalstīm būtu jānodrošina visu atbildīgo subjektu efektīva un objektīva uzraudzība, un vēlams, lai to veiktu valsts iestādes ar atsevišķa un neatkarīga valsts regulatora vai uzraudzītāja starpniecību.
- (46) Noziedznieki pārvieto nelikumīgi iegūtus ieņēmumus, izmantojot vairākus finanšu starpniekus, lai izvairītos no piekļūšanas. Tāpēc ir svarīgi ļaut kredītiestādēm un finanšu iestādēm apmainīties ar informāciju ne tikai grupas dalībnieku starpā, bet arī ar citām kredītiestādēm un finanšu iestādēm, pienācīgi ievērojot datu aizsardzības noteikumus, kā noteikts valsts tiesībās.
- (47) Kompetentajām iestādēm, kuras veic uzraudzību pār atbildīgo subjektu atbilstību šīs direktīvas prasībām, būtu jāspēj sadarboties un apmainīties ar konfidencialu informāciju neatkarīgi no to attiecīgā veida vai statusa. Šajā nolūkā šādām kompetentajām iestādēm vajadzētu būt pienācīgam juridiskajam pamatam, lai apmainītos ar konfidencialu informāciju, un sadarbību starp NILLTFN kompetentajām uzraudzības iestādēm un prudenciālās uzraudzības iestādēm nedrīkstētu netīši kavēt juridiskā nenoteiktība, kas var rasties, šajā jomā neesot skaidriem noteikumiem. Uzraudzība par to, cik efektīvi tiek īstenota grupas politika NILLTFN jomā, būtu jāveic saskaņā ar konsolidētas uzraudzības principiem un kārtību, kā noteikts attiecīgajos Eiropas nozaru tiesību aktos.
- (48) Starp dalībvalstu kompetentajām iestādēm veiktā informācijas apmaiņa un palīdzības sniegšana ir būtiska šīs direktīvas mērķiem. Tāpēc dalībvalstīm nevajadzētu aizliegt kompetentajām iestādēm apmainīties ar šo informāciju un palīdzību vai šādai apmaiņai noteikt nepamatoti vai neatbilstīgi ierobežojošus nosacījumus.
- (49) Saskaņā ar Dalībvalstu un Komisijas 2011. gada 28. septembra kopīgo politisko deklarāciju par skaidrojošiem dokumentiem dalībvalstis ir apņēmušas⁽¹⁾, paziņojot savus transponēšanas pasākumus, pamatotos gadījumos pievienot vienu vai vairākus dokumentus, kuros paskaidrota saikne starp direktīvas sastāvdaļām un atbilstīgajām daļām valsts transponēšanas instrumentos. Attiecībā uz šo direktīvu likumdevējs uzskata, ka šādu dokumentu nosūtīšana ir pamatota.
- (50) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķi, proti, finanšu sistēmas aizsardzību, novēršot, atklājot un izmeklējot nelikumīgi iegūto līdzekļu legalizēšanu un teroristu finansēšanu, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, jo atsevišķi pasākumi, ko dalībvalstis pieņemtu savu finanšu sistēmu aizsardzībai, varētu neatbilst iekšējā tirgus darbībai un tiesiskuma un Savienības sabiedriskās kārtības principiem, bet rīcības mēroga un iedarbības dēļ minēto mērķi var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas vajadzīgi minētā mērķa sasniegšanai.
- (51) Šajā direktīvā ir ievērotas pamattiesības un Eiropas Savienības Pamattiesību hartā ("Harta") atzītie principi, jo īpaši tiesības uz privātās un ģimenes dzīves neaizskaramību (Hartas 7. pants), tiesības uz personas datu aizsardzību (Hartas 8. pants) un tiesības uz uzņēmējdarbības brīvību (Hartas 16. pants).
- (52) Sagatavojot ziņojumu, kurā novērtētā šīs direktīvas īstenošana, Komisijai būtu pienācīgi jāņem vērā Hartā atzīto pamattiesību un principu ievērošana.
- (53) Ņemot vērā nepieciešamību steidzami īstenot pasākumus, kas pieņemti ar nolūku stiprināt Savienībā pastāvošo režīmu attiecībā uz nelikumīgi iegūto līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas novēršanu, un ņemot vērā dalībvalstu uzņemtas saistības ātri transponēt Direktīvu (ES) 2015/849, grozījumi Direktīvā (ES) 2015/849 būtu jātransponē līdz 2020. gada 10. janvārim. Dalībvalstīm būtu jāizveido korporatīvo un citu juridisku vienību faktisko īpašnieku reģistri līdz 2020. gada 10. janvārim un trastu un līdzīgu juridisko veidojumu faktisko īpašnieku reģistri līdz 2020. gada 10. martam. Centrālie reģistri būtu savstarpēji jāsavieno ar Eiropas centrālās platformas starpniecību līdz 2021. gada 10. martam. Dalībvalstīm būtu jāizveido centralizēti automatizēti mehānismi, kas ļauj identificēt banku un maksājumu kontu un individuālo seifu turētājus, līdz 2020. gada 10. septembrim.

⁽¹⁾ OV C 369, 17.12.2011., 14. lpp.

(54) Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 45/2001 ⁽¹⁾ 28. panta 2. punktu notika apspriešanās ar Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāju, kurš sniedza atzinumu 2017. gada 2. februārī ⁽²⁾.

(55) Tādēļ būtu attiecīgi jāgroza Direktīva (ES) 2015/849,

IR PIENĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Grozījumi Direktīvā (ES) 2015/849

Direktīvu (ES) 2015/849 groza šādi:

1) direktīvas 2. panta 1. punkta 3. apakšpunktu groza šādi:

a) apakšpunkta a) punktu aizstāj ar šādu:

“a) revidentiem, ārštata grāmatvežiem un nodokļu konsultantiem, un jebkurai citai personai, kura apņemas tieši vai ar citu tādu personu starpniecību, kuras saistītas ar minēto citu personu, sniegt materiālu atbalstu, palīdzību vai konsultācijas nodokļu jautājumos kā pamatdarbību vai profesionālo darbību;”;

b) apakšpunkta d) punktu aizstāj ar šādu:

“d) nekustamā īpašuma aģentiem, tostarp gadījumos, kad tie rīkojas kā nekustamā īpašuma nomas starpnieki, taču tikai attiecībā uz darījumiem, kuriem ikmēneša nomas maksa ir EUR 10 000 vai vairāk;”;

c) pievieno šādus apakšpunktus:

“g) valūtas maiņas pakalpojumu sniedzējiem, kuri veic virtuālo valūtu un papīra valūtu apmaiņu;

h) digitālo maku pakalpojumu sniedzējiem;

i) personām, kas darbojas vai rīkojas kā starpnieki mākslas darbu tirdzniecībā, tostarp gadījumos, kad to veic mākslas galerijas un izsoļu nami, ja darījuma vai saistītu darījumu virknes vērtība ir EUR 10 000 vai vairāk;

j) personām, kas nodarbojas ar glabāšanu, darbojas vai rīkojas kā starpnieki mākslas darbu tirdzniecībā, gadījumos, kad to veic brīvostas, ja darījuma vai saistītu darījumu virknes vērtība ir EUR 10 000 vai vairāk.”;

2) direktīvas 3. pantu groza šādi:

a) panta 4. punktu groza šādi:

i) punkta a) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“a) teroristu nodarījumi, nodarījumi, kas saistīti ar teroristu grupu, un ar teroristu darbībām saistīti nodarījumi, kā izklāstīts Direktīvas (ES) 2017/541 (*) II un III sadaļā;

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2017/541 (2017. gada 15. marts) par terorisma apkarošanu un ar ko aizstāj Padomes Pamatlēmumu 2002/475/TI un groza Padomes Lēmumu 2005/671/TI (OV L 88, 31.3.2017., 6. lpp.).”;

ii) punkta c) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“c) noziedzīgu organizāciju darbības, kā definēts Padomes Pamatlēmuma 2008/841/TI (*) 1. panta 1) punktā;

(*) Padomes Pamatlēmums 2008/841/TI (2008. gada 24. oktobris) par cīņu pret organizēto noziedzību (OV L 300, 11.11.2008., 42. lpp.).”;

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 45/2001 (2000. gada 18. decembris) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Kopienas iestādēs un struktūrās un par šādu datu brīvu apriti (OV L 8, 12.1.2001., 1. lpp.).

⁽²⁾ OV C 85, 18.3.2017., 3. lpp.

b) panta 6. punkta b) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“b) attiecībā uz trastiem – visas šādas personas:

- i) trasta dibinātājs(-i);
- ii) pilnvarotā(-ās) persona(-as);
- iii) pārraudzītājs(-i), ja tāds(-i) ir;
- iv) labuma guvēji; vai – ja vēl nav noteiktas fiziskas personas, kas ir labuma guvējas no juridiska veidojuma vai juridiskas vienības –, personu grupa, kuru interesēs ir izveidots vai darbojas juridisks veidojums vai juridiska vienība;
- v) jebkura cita fiziskā persona, kas faktiski īsteno galējo kontroli pār trastu, izmantojot tiešas vai netiešas īpašumtiesības vai citus līdzekļus.”;

c) panta 16. punktu aizstāj ar šādu:

“16) “elektroniskā nauda” ir elektroniskā nauda, kā definēts Direktīvas 2009/110/EK 2. panta 2. punktā, izņemot monetāro vērtību, kas minēta minētās direktīvas 1. panta 4. un 5. punktā.”;

d) pievieno šādus punktus:

“18) “virtuālās valūtas” ir vērtības digitāls atspoguļojums, ko neizsniedz vai negarantē centrālā banka vai valsts iestāde, kas nav obligāti piesaistītas likumīgi izveidotai valūtai un kurām nav valūtas vai naudas juridiskā statusa, bet ko fiziskas vai juridiskas personas pieņem kā maiņas līdzekli un ko var pārskaitīt, glabāt un tirgot elektroniskā veidā;

19) “digitālo maku pakalpojumu sniedzējs” ir vienība, kas sniedz pakalpojumus, lai savu klientu vārdā aizsargātu privātas šifrēšanas atslēgas virtuālo valūtu turēšanai, glabāšanai un pārskaitīšanai.”;

3) direktīvas 6. pantu groza šādi:

a) panta 2. punkta b) un c) apakšpunktu aizstāj ar šādiem:

“b) riskus, kas saistīti ar katru attiecīgo nozari, tostarp, ja pieejamas, *Eurostat* sniegtās aplēses par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas naudas summām katrā no minētajām nozarēm;

c) visplašāk izplatītos līdzekļus, kurus noziedznieki izmanto nelikumīgo ieņēmumu legalizēšanai, tostarp, ja pieejami, tos, kurus īpaši izmanto darījumos starp dalībvalstīm un trešām valstīm, neatkarīgi no kādas trešās valsts identificēšanas kā augsta riska valsti, ievērojot 9. panta 2. punktu.”;

b) panta 3. punktu aizstāj ar šādu:

“3. Komisija dara 1. punktā minēto ziņojumu pieejamu dalībvalstīm un atbildīgajiem subjektiem, lai palīdzētu tiem identificēt, izprast, pārvaldīt un mazināt nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas risku un lai ļautu citām iesaistītajām personām, tostarp valstu likumdevējiem, Eiropas Parlamentam, Eiropas uzraudzības iestādēm (EUI) un FIU pārstāvjiem labāk izprast riskus. Ziņojumus publisko vēlākais sešus mēnešus pēc tam, kad tie darīti pieejami dalībvalstij, izņemot tās ziņojuma daļas, kas satur klasificētu informāciju.”;

4) direktīvas 7. pantu groza šādi:

a) panta 4. punktam pievieno šādus apakšpunktus:

“f) paziņo sava nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas novēršanas režīma institucionālo struktūru un vispārīgās procedūras, tostarp FIU, nodokļu iestādes un prokurorus, kā arī piešķirtos cilvēkresursus un finanšu līdzekļus, ciktāl šī informācija ir pieejama;

g) ziņo par valsts veiktajiem pasākumiem un resursiem (darbaspēku un budžetu), kas piešķirti nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas apkarošanai.”;

b) panta 5. punktu aizstāj ar šādu:

“5. Dalībvalstis savu riska izvērtējumu rezultātus, tostarp to atjauninājumus, dara pieejamus Komisijai, EUI un pārējām dalībvalstīm. Attiecīgā gadījumā citas dalībvalstis var sniegt būtisku papildinformāciju dalībvalstij, kas veic riska izvērtējumu. Izvērtējuma kopsavilkumu dara publiski pieejamu. Minētajā kopsavilkumā neiekļauj klasificētu informāciju.”;

5) direktīvas 9. pantu groza šādi:

a) panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 64. pantu, lai identificētu augsta riska trešās valstis, ņemot vērā stratēģiskas nepilnības jo īpaši šādās jomās:

a) trešās valsts nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas novēršanas tiesiskais regulējums un institucionālā sistēma, jo īpaši:

i) kriminālatbildības noteikšana par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un teroristu finansēšanu;

ii) pasākumi kas saistīti ar klienta uzticamības pārbaudi;

iii) prasības attiecībā uz informācijas uzglabāšanu;

iv) prasības ziņot par aizdomīgiem darījumiem;

v) pareizas un savlaicīgas informācijas par juridisko personu un veidojumu faktiskajiem īpašniekiem pieejamība kompetentajām iestādēm;

b) trešās valsts kompetento iestāžu pilnvaras un procedūras nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas apkarošanas nolūkā, tostarp pietiekami efektīvas, samērīgas un atturošas sankcijas, kā arī trešās valsts prakse sadarbībā un informācijas apmaiņā ar dalībvalstu kompetentajām iestādēm;

c) trešās valsts nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas novēršanas sistēmas efektivitāte, vērstoties pret nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas vai teroristu finansēšanas riskiem.”;

b) panta 4. punktu aizstāj ar šādu:

“4. Izstrādājot 2. punktā minētos deleģētos aktus, Komisija ņem vērā attiecīgos novērtējumus, izvērtējumus vai ziņojumus, ko sagatavojušas starptautiskas organizācijas un standartu noteikšanas iestādes, kuras ir kompetentas nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas novēršanas un teroristu finansēšanas apkarošanas jomā.”;

6) direktīvas 10. panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Dalībvalstis aizliedz savām kredītiestādēm un finanšu iestādēm uzturēt anonīmus kontus, anonīmas darījumu grāmatiņas vai anonīmus individuālos seifus. Dalībvalstis jebkurā gadījumā pieprasa, lai esošu anonīmo kontu, anonīmo darījumu grāmatiņu vai anonīmo individuālo seifu īpašnieki un labuma guvēji tiktu pakļauti klienta uzticamības pārbaudes pasākumiem ne vēlāk kā 2019. gada 10. janvārī un jebkurā gadījumā – pirms šādi konti, darījumu grāmatiņas vai seifi tiek jebkādā veidā izmantoti.”;

7) direktīvas 12. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu groza šādi:

i) pirmās daļas a) un b) apakšpunktu aizstāj ar šādiem:

“a) maksājuma instrumentu nevar uzpildīt vai tam ir mēneša maksājumu darījumu maksimālais limits EUR 150, ko var izmantot tikai minētajā dalībvalstī;

b) elektroniski uzglabātā maksimālā summa nepārsniedz EUR 150.”;

ii) otro daļu svītrot;

b) panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Dalībvalstis nodrošina, ka šī panta 1. punktā paredzētā atkāpe nav piemērojama gadījumā, kad notiek elektroniskās naudas vērtības izpirkšana ar skaidru naudu vai izņemšana skaidrā naudā, ja izpirktā summa pārsniedz EUR 50, vai gadījumā, kad tiek veikti attālināti maksājumu darījumi, kā definēts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2015/2366 (*) 4. panta 6. punktā, ja katrā darījumā samaksātā summa pārsniedz EUR 50.

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/2366 (2015. gada 25. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 2002/65/EK, 2009/110/EK un 2013/36/ES un Regulu (ES) Nr. 1093/2010 un atceļ Direktīvu 2007/64/EK (OV L 337, 23.12.2015., 35. lpp.).”;

c) pievieno šādu punktu:

“3. Dalībvalstis nodrošina, ka kredītiestādes un finanšu iestādes, kas darbojas kā ieguvēji, pieņem tikai tādas maksājumus, kuri veikti ar anonīmām priekšapmaksas kartēm, kas izsniegtas trešās valstīs, kur šādas kartes atbilst prasībām, kuras ir līdzvērtīgas 1. un 2. punktā noteiktajām prasībām.

Dalībvalstis var izlemt nepieņemt savā teritorijā maksājumus, kas veikti, izmantojot anonīmas priekšapmaksas kartes.”;

8) direktīvas 13. panta 1. punktu groza šādi:

a) punkta a) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“a) klienta identifikāciju un klienta identitātes pārbaudi, pamatojoties uz dokumentiem, ziņām vai informāciju, kas iegūta no uzticama un neatkarīga avota, tostarp, ja tādi ir pieejami, elektroniskiem identifikācijas līdzekļiem, attiecīgiem uzticamības pakalpojumiem, kā noteikts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 910/2014 (*), vai jebkuriem citiem drošiem, attālinātiem vai elektroniskiem identifikācijas procesiem, kurus reglamentē, ir atzinušas, apstiprinājušas vai pieņēmušas attiecīgās valsts iestādes;

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 910/2014 (2014. gada 23. jūlijs) par elektronisko identifikāciju un uzticamības pakalpojumiem elektronisko darījumu veikšanai iekšējā tirgū un ar ko atceļ Direktīvu 1999/93/EK (OV L 257, 28.8.2014., 73. lpp.).”;

b) punkta b) apakšpunkta beigās pievieno šādu teikumu:

“Ja identificētais faktiskais īpašnieks ieņem augstākās vadības amatu, kā minēts 3. panta 6. punkta a) apakšpunkta ii) punktā, atbildīgie subjekti veic pasākumus, kādi saprātīgi nepieciešami, lai pārbaudītu tās fiziskās personas identitāti, kura ieņem augstākās vadības amatu, un glabā ierakstus par īstenotajiem pasākumiem, kā arī jebkādam grūtībām, kādas radās pārbaudes procesā.”;

9) direktīvas 14. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktam pievieno šādu teikumu:

“Slēdzot jaunas darījumu attiecības ar korporatīvu vai citu juridisku vienību vai trastu vai juridisku veidojumu, kam ir trastam līdzīga struktūra vai funkcijas (“līdzīgs juridisks veidojums”), kuriem jāreģistrē informācija par faktiskajiem īpašniekiem saskaņā ar 30. vai 31. pantu, atbildīgie subjekti vāc reģistrācijas pierādījumus vai reģistra izrakstus.”;

b) panta 5. punktu aizstāj ar šādu:

“5. Dalībvalstis prasa, lai atbildīgie subjekti piemēro klienta uzticamības pārbaudes pasākumus ne tikai attiecībā uz visiem jaunajiem klientiem, bet atbilstīgos brīžos arī attiecībā uz jau esošajiem klientiem, pamatojoties uz riska pakāpi, vai tad, ja mainās klienta būtiski apstākļi, vai ja atbildīgajam subjektam ir juridisks pienākums attiecīgajā kalendārā gadā sazināties ar klientu nolūkā pārskatīt jebkuru ar faktisko(-ajiem) īpašnieku(-iem) saistītu būtisku informāciju, vai ja atbildīgajam subjektam šis pienākums ir jau bijis noteikts Padomes Direktīvā 2011/16/ES (*).

(*) Padomes Direktīva 2011/16/ES (2011. gada 15. februāris) par administratīvu sadarbību nodokļu jomā un ar ko atceļ Direktīvu 77/799/EEK (OV L 64, 11.3.2011., 1. lpp.).”;

10) direktīvas 18. pantu groza šādi:

a) panta 1. punkta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“Gadījumos, kas noteikti 18.a līdz 24. pantā, kā arī citos augstāka riska gadījumos, kurus identificējušas dalībvalstis vai atbildīgie subjekti, dalībvalstis pieprasa atbildīgajiem subjektiem piemērot pastiprinātas klienta uzticamības pārbaudes pasākumus, lai pienācīgi pārvaldītu un mazinātu minētos riskus.”;

b) panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Dalībvalstis pieprasa atbildīgajiem subjektiem izpētīt, ciktāl saprātīgi iespējams, kontekstu un mērķi visiem darījumiem, kas atbilst vismaz vienam no šādiem nosacījumiem:

- i) tie ir kompleksi darījumi;
- ii) tie ir neparasti lieli darījumi;
- iii) tiem ir neparasts darījumu veids;
- iv) tiem nav acīmredzama ekonomiska vai likumīga mērķa.

Atbildīgie subjekti jo īpaši pastiprina darījumu attiecību pārraudzības pakāpi un veidu, lai noteiktu, vai minētie darījumi vai darbības šķiet aizdomīgi.”;

11) iekļauj šādu pantu:

“18.a pants

1. Attiecībā uz darījumu attiecībām vai darījumiem, kuros iesaistītas augsta riska trešās valstis, kas identificētas saskaņā ar 9. panta 2. punktu, dalībvalstis pieprasa, lai atbildīgi subjekti piemērotu šādus pastiprinātas klienta uzticamības pārbaudes pasākumus:

- a) iegūt papildinformāciju par klientu un faktisko(-ajiem) īpašnieku(-iem);
- b) iegūt papildinformāciju par darījumu attiecību paredzamo būtību;
- c) iegūt informāciju par klienta un faktiskā(-o) īpašnieka(-u) līdzekļu vai labklājības izcelsmi;
- d) iegūt informāciju par paredzamo vai veikto darījumu iemesliem;
- e) darījumu attiecību nodibināšanai vai turpināšanai iegūt augstākās vadības apstiprinājumu;
- f) veikt pastiprinātu darījumu attiecību pārraudzību, palielinot piemēroto kontroļu skaitu un laiku un izvēloties darījumu veidus, kuriem nepieciešama turpmāka pārbaude.

Dalībvalstis var prasīt atbildīgajiem subjektiem attiecīgā gadījumā nodrošināt, ka pirmais maksājums klienta vārdā, izmantojot kontu kredītiestādē, tiek veikts, ievērojot klientu uzticamības pārbaudes standartus, kas ir tikpat stingri kā šajā direktīvā noteiktie standarti.

2. Papildus 1. punktā minētajiem pasākumiem un saskaņā ar Savienības starptautiskajām saistībām dalībvalstis pieprasa atbildīgajiem subjektiem attiecīgā gadījumā piemērot vienu vai vairākus papildu riska mazināšanas pasākumus personām un juridiskām vienībām, kas veic darījumus, kuros iesaistītas augsta riska trešās valstis, kas identificētas saskaņā ar 9. panta 2. punktu: Minētie pasākumi ietver vienu vai vairākus no šādiem elementiem:

- a) pastiprinātas uzticamības pārbaudes papildelementu piemērošanu;
- b) pastiprinātu attiecīgo ziņošanas mehānismu vai sistemātiskas ziņošanas par finanšu darījumiem ieviešanu;
- c) darījumu attiecību vai darījumu ar fiziskām vai juridiskām personām no trešām valstīm, kas identificētas kā augsta riska valstis saskaņā ar 9. panta 2. punktu, ierobežošanu.

3. Papildus 1. punktā paredzētajiem pasākumiem dalībvalstis augsta riska trešām valstīm, kas identificētas saskaņā ar 9. panta 2. punktu, attiecīgā gadījumā piemēro vienu vai vairākus šādus pasākumus atbilstīgi Savienības starptautiskajām saistībām:

- a) atteikt attiecīgās valsts atbildīgo subjektu meitasuzņēmumu, filiāles vai pārstāvniecības izveidošanu vai citādi ņemt vērā faktu, ka attiecīgais atbildīgais subjekts ir no valsts, kurā nav atbilstīgu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas novēršanas režīmu;
- b) aizliegt atbildīgajiem subjektiem izveidot meitasuzņēmumus, filiāles vai pārstāvniecības attiecīgajā valstī vai citādi ņemt vērā faktu, ka attiecīgā filiāle vai pārstāvniecība būs valstī, kurā nav atbilstīgu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas novēršanas režīmu;
- c) pieprasīt pastiprinātas uzraudzības pārbaudes vai pastiprinātas ārējo revīziju prasības atbildīgo subjektu filiālēm un meitasuzņēmumiem, kas atrodas attiecīgajā valstī;
- d) pieprasīt stingrākas ārējo revīziju prasības finanšu grupām attiecībā uz jebkurām to filiālēm un meitasuzņēmumiem, kas atrodas attiecīgajā valstī;
- e) pieprasīt, lai kredītiestādes un finanšu iestādes pārskata un groza vai, ja nepieciešams, izbeidz korespondējošas attiecības ar respondentiestādēm attiecīgajā valstī.

4. Ieviešot vai piemērojot 2. un 3. punktā minētos pasākumus, dalībvalstis ņem vērā attiecīgi novērtējumus, izvērtējumus vai ziņojumus, ko sagatavojušas starptautiskas organizācijas un standartu noteikšanas iestādes, kuras ir kompetentas nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas novēršanas un teroristu finansēšanas apkarošanas jomā, attiecībā uz riskiem, ko rada atsevišķas trešās valstis.

5. Pirms 2. un 3. punktā minēto pasākumu ieviešanas vai piemērošanas dalībvalstis par to paziņo Komisijai.”;

12) direktīvas 19. panta ievaddaļu aizstāj ar šādu:

“Attiecībā uz pārrobežu korespondējošām attiecībām, kas ietver maksājumu izpildi ar trešās valsts respondentiestādi, dalībvalstis papildus 13. pantā noteiktajiem klienta uzticamības pārbaudes pasākumiem prasa, lai to kredītiestādes un finanšu iestādes, uzsākot darījumu attiecības.”;

13) iekļauj šādu pantu:

“20.a pants

1. Katra dalībvalsts izdod un atjaunina sarakstu, kurā norāda precīzus amatpienākumus, kas saskaņā ar valsts normatīvajiem un administratīvajiem aktiem ir kvalificējami kā nozīmīgi publiski amatpienākumi 3. panta 9. punkta nolūkā. Dalībvalstis prasa katrai to teritorijā akreditētai starptautiskai organizācijai izdot un pastāvīgi atjaunināt sarakstu ar nozīmīgiem publiskiem amatpienākumiem minētajā starptautiskajā organizācijā 3. panta 9. punkta nolūkā. Minētos sarakstus nosūta Komisijai un var publiskot.

2. Komisija izveido un atjaunina sarakstu, kurā norāda precīzus amatpienākumus Savienības iestāžu un struktūru līmenī, kuri uzskatāmi par nozīmīgiem publiskiem amatpienākumiem. Minētajā sarakstā ietver arī amatpienākumus, kurus var uzticēt pildīt Savienībā akreditētiem trešo valstu un starptautisko iestāžu pārstāvjiem.

3. Pamatojoties uz šā panta 1. un 2. punktā paredzētajiem sarakstiem, Komisija apkopo vienu atsevišķu sarakstu ar visiem nozīmīgiem publiskiem amatpienākumiem 3. panta 9. punkta nolūkā. Minēto atsevišķo sarakstu publisko.

4. Ar šā panta 3. punktā minētajā sarakstā ietvertajiem amatpienākumiem rīkojas saskaņā ar 41. panta 2. punktā paredzētajiem nosacījumiem.”;

14) direktīvas 27. panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Dalībvalstis nodrošina, ka atbildīgie subjekti, pie kuriem vēršas klients, veic piemērotus pasākumus, lai nodrošinātu, ka trešā persona pēc pieprasījuma nekavējoties izsniedz atbilstīgas identifikācijas un datu pārbaudes kopijas, tostarp, ja pieejami, datus, kas iegūti, izmantojot elektroniskās identifikācijas līdzekļus, atbilstīgus uzticamības pakalpojumus, kā noteikts Regulā (ES) Nr. 910/2014, vai jebkādos citus drošus, attālinātus vai elektroniskus identifikācijas procesus, kurus reglamentē, ir atzinušas, apstiprinājušas vai pieņēmušas attiecīgās valsts iestādes.”;

15) direktīvas 30. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu groza šādi:

i) pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“Dalībvalstis nodrošina, lai no korporatīvām un citām juridiskām vienībām, kas inkorporētas to teritorijā, tiktu prasīts iegūt un glabāt adekvātu, pareizu un aktuālu informāciju par to faktiskajiem īpašniekiem, tostarp datus par to turētajām kapitāla daļām. Dalībvalstis nodrošina, ka par šī panta pārkāpumiem paredzēti efektīvi, samērīgi un atturoši pasākumi vai sankcijas.”;

ii) pievieno šādu daļu:

“Dalībvalstis prasa, lai korporatīvo vai citu juridisko vienību faktiskie īpašnieki, kas cita starpā tādi ir, izmantojot akcijas, balsstiesības, īpašumtiesību daļas, uzrādītāja akcijas vai kontroli ar citiem līdzekļiem, sniegtu minētajām vienībām visu informāciju, kas nepieciešama, lai korporatīvā vai cita juridiskā vienība nodrošinātu atbilstību pirmajā daļā minētajām prasībām.”;

b) panta 4. punktu aizstāj ar šādu:

“4. Dalībvalstis prasa, lai informācija, kas glabājas 3. punktā minētajā centrālajā reģistrā, būtu adekvāta, pareiza un aktuāla, un ievieš mehānismus šajā nolūkā. Šādi mehānismi ietver prasību atbildīgajiem subjektiem un – vajadzības gadījumā un ciktāl šī prasība nevajadzīgi neiejaucas to funkcijās – kompetentajām iestādēm ziņot par jebkādu neatbilstību, ko tie atraduši starp informāciju par faktiskajiem īpašniekiem, kas pieejama centrālajos reģistros, un informāciju par faktiskajiem īpašniekiem, kas tiem pieejama. Ja tiek ziņots par neatbilstībām, dalībvalstis nodrošina, ka tiek veikti atbilstīgi pasākumi, lai savlaicīgi novērstu neatbilstības, un ka attiecīgā gadījumā centrālajā reģistrā tikmēr tiek iekļauta konkrēta norāde.”;

c) panta 5. punktu aizstāj ar šādu:

“5. Dalībvalstis nodrošina, lai informācija par faktiskajiem īpašniekiem vienmēr būtu pieejama:

a) kompetentajām iestādēm un FIU – bez ierobežojumiem;

b) atbildīgajiem subjektiem – saistībā ar klienta uzticamības pārbaudi saskaņā ar II nodaļu;

c) ikvienam sabiedrības loceklim.

Šīs daļas c) punktā minētajām personām ir atļauta piekļuve vismaz informācijai par faktiskā īpašnieka vārdu un uzvārdu, dzimšanas mēnesi un gadu, pastāvīgās dzīvesvietas valsti un valstspiederību, kā arī turētās kapitāla daļas veidu un apmēru.

Dalībvalstis saskaņā ar nosacījumiem, kas nosakāmi valsts tiesību aktos, var sniegt piekļuvi papildu informācijai, kas ļauj identificēt faktisko īpašnieku. Minētā papildu informācija ietver vismaz dzimšanas datumu vai kontaktinformāciju saskaņā ar datu aizsardzības noteikumiem.”;

d) iekļauj šādu punktu:

“5.a Dalībvalstis var izvēlēties darīt pieejamu to valsts reģistros, kas minēti 3. punktā, iekļauto informāciju ar nosacījumu, ka tiek veikta tiešsaistes reģistrācija un tiek samaksāta maksa, kas nepārsniedz informācijas pieejamības nodrošināšanai nepieciešamās administratīvās izmaksas, tostarp reģistra uzturēšanas un pilnveidošanas izmaksas.”;

e) panta 6. punktu aizstāj ar šādu:

“6. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentajām iestādēm un FIU ir savlaicīga un neierobežota piekļuve visai informācijai, kas iekļauta 3. punktā minētajā centrālajā reģistrā, nebrīdinot attiecīgo vienību. Dalībvalstis arī ļauj atbildīgajiem subjektiem savlaicīgi piekļūt informācijai, kad tiek veikti klienta uzticamības pārbaudes pasākumi saskaņā ar II nodaļu.

Kompetentās iestādes, kurām piešķirta piekļuve 3. punktā minētajam centrālajam reģistram, ir publiskas iestādes, kam uzticēti pienākumi nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas apkarošanas jomā, kā arī nodokļu iestādes, atbildīgo subjektu uzraudzības iestādes un iestādes, kuru uzdevums ir veikt izmeklēšanu vai kriminālvajāšanu par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu, saistītiem predikatīviem nodarījumiem un teroristu finansēšanu, izsekot un aizturēt vai iesaldēt un konfiscēt nelikumīgi iegūtus līdzekļus.”;

f) panta 7. punktu aizstāj ar šādu:

“7. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās iestādes un FIU var savlaicīgi un bez maksas sniegt 1. un 3. punktā minēto informāciju citu dalībvalstu kompetentajām iestādēm un FIU.”;

g) panta 9. un 10. punktu aizstāj ar šādiem:

“9. Ārkārtas apstākļos, kas nosakāmi valstu tiesību aktos, ja 5. punkta pirmās daļas b) un c) apakšpunktā minētā piekļuve faktisko īpašnieku pakļautu nesamērīgam riskam, krāpšanas, nolaupīšanas, šantāžas, izspiešanas, aizskaršanas, vardarbības vai iebiedēšanas riskam vai ja faktiskais īpašnieks ir nepilngadīgs vai citā veidā juridiski rīcībnespējīgs, dalībvalstis, izvērtējot katru gadījumu atsevišķi, var paredzēt atkāpi no šādas piekļuves visai informācijai par faktiskajiem īpašniekiem vai daļai no tās. Dalībvalstis nodrošina, ka šādas atkāpes piešķir vienīgi pēc tam, kad ir detalizēti novērtēti apstākļu ārkārtas raksturs. Garantē tiesības uz lēmuma par atkāpi administratīvu pārskatīšanu un efektīviem tiesību aizsardzības līdzekļiem. Dalībvalsts, kas piešķirusi atkāpi, publicē gada statistikas datus par piešķirto atkāpju skaitu un norādītajiem iemesliem un šos datus paziņo Komisijai.

Saskaņā ar šā punkta pirmo daļu piešķirtās atkāpes nepiemēro kredītiestādēm un finanšu iestādēm vai 2. panta 1. punkta 3) apakšpunkta b) punktā minētajiem atbildīgajiem subjektiem, kas ir publiskas amatpersonas.

10. Dalībvalstis nodrošina, ka šā panta 3. punktā minētie centrālie reģistri ir savstarpēji savienoti, izmantojot Eiropas centrālo platformu, kas izveidota ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2017/1132 (*) 22. panta 1. punktu. Dalībvalstu centrālo reģistru savienojumu ar šo platformu izveido saskaņā ar tehniskām specifikācijām un procedūrām, kas noteiktas ar īstenošanas aktiem, ko Komisija pieņēmusi saskaņā ar Direktīvas (ES) 2017/1132 24. pantu un šīs direktīvas 31.a pantu.

Dalībvalstis nodrošina, ka šā panta 1. punktā minētā informācija ir pieejama, izmantojot reģistru savstarpējās savienojamības sistēmu, kura izveidota ar Direktīvas (ES) 2017/1132 22. panta 1. punktu, saskaņā ar valstu tiesību aktiem, ar ko īsteno šā panta 5., 5.a un 6. punktu.

Informācija, kas minēta 1. punktā, ir pieejama, izmantojot valstu reģistrus un reģistru savstarpējās savienojamības sistēmu, vismaz piecus gadus un ne vairāk kā 10 gadus pēc tam, kad korporatīvā vai cita juridiskā vienība ir izslēgta no reģistra. Dalībvalstis sadarbojas savā starpā un ar Komisiju, lai īstenotu dažādos piekļuves veidus saskaņā ar šo pantu.

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2017/1132 (2017. gada 14. jūnijs) attiecībā uz sabiedrību tiesību dažiem aspektiem (OV L 169, 30.6.2017., 46. lpp.).”;

16) direktīvas 31. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka šo pantu piemēro trastiem un citu veidu juridiskiem veidojumiem, piemēram, cita starpā *fiducie* un noteiktiem *Treuhand* vai *fideicomiso* veidiem, ja šādu veidojumu struktūra vai funkcijas ir līdzīgas trastiem. Dalībvalstis identificē iezīmes, lai attiecībā uz juridiskiem veidojumiem, ko pārvalda saskaņā ar to tiesību aktiem, noteiktu, vai šādiem juridiskiem veidojumiem ir trastiem līdzīga struktūra vai funkcijas.

Katra dalībvalstis prasa, lai jebkura minētajā dalībvalstī pārvaldīta tieši izveidota trasta pilnvarotās personas iegūtu un uzturētu adekvātu, pareizu un atjauninātu informāciju par faktiskajiem īpašniekiem attiecībā uz trastu. Minētā informācija ietver:

a) trasta dibinātāja(-u) identitāti;

- b) pilnvarotās(-o) personas(-u) identitāti;
- c) trasta pārraudzītāja(-u) (ja tāds(-i) ir) identitāti;
- d) labuma guvēju vai labuma guvēju kategorijas identitāti;
- e) visu citu to fizisko personu identitāti, kuras īsteno efektīvu kontroli pār trastu.

Dalībvalstis nodrošina, ka par šā panta pārkāpšanu paredzēti efektīvi, samērīgi un atturoši pasākumi vai sankcijas.”;

- b) panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Dalībvalstis nodrošina, ka pilnvarotās personas vai personas, kas ieņem līdzvērtīgus amatus līdzīgos juridiskos veidos, kā minēts šā panta 1. punktā, atklāj savu statusu un savlaicīgi sniedz atbildīgajiem subjektiem šā panta 1. punktā minēto informāciju, ja tās kā pilnvarotās personas vai personas, kas ieņem līdzvērtīgus amatus līdzīgos juridiskos veidos, veido darījumu attiecības vai veic gadījuma rakstura darījumu, kas pārsniedz 11. panta b), c) un d) punktā noteiktās robežvērtības.”;

- c) iekļauj šādu punktu:

“3.a Dalībvalstis prasa, lai informācija par tieši izveidotu trastu un līdzīgu juridisku veidojumu, kā minēts 1. punktā, faktiskajiem īpašniekiem tiek glabāta tās dalībvalsts izveidotā faktisko īpašnieku centrālajā reģistrā, kurā trasta pilnvarotā persona vai persona, kam ir līdzvērtīgs amats līdzīgā juridiskā veidojumā, veic uzņēmējdarbību vai dzīvo.

Ja vieta, kur trasta pilnvarotā persona vai persona, kam ir līdzvērtīgs amats līdzīgā juridiskā veidojumā, veic uzņēmējdarbību vai dzīvo, ir ārpus Savienības, 1. punktā minēto informāciju glabā centrālajā reģistrā, ko izveidojusi dalībvalsts, kurā trasta pilnvarotā persona vai persona, kam ir līdzvērtīgs amats līdzīgā juridiskā veidojumā, uzsāk darījumu attiecības vai iegādājas nekustamo īpašumu trasta vai līdzīga juridiska veidojuma vārdā.

Ja trasta pilnvarotās personas vai personas, kam ir līdzvērtīgs amats līdzīgā juridiskā veidojumā, veic uzņēmējdarbību vai dzīvo dažādās dalībvalstīs vai ja trasta pilnvarotā persona vai persona, kam ir līdzvērtīgs amats līdzīgā juridiskā veidojumā, uzsāk vairākas darījumu attiecības trasta vai līdzīga juridiska veidojuma vārdā dažādās dalībvalstīs, apliecību, kas pierāda reģistrāciju, vai izrakstu no informācijas par faktisko īpašnieku, kas reģistrēta vienas dalībvalsts reģistrā, var uzskatīt par pietiekamu, lai uzskatītu, ka reģistrācijas pienākums ir izpildīts.”;

- d) panta 4. punktu aizstāj ar šādu:

“4. Dalībvalstis nodrošina, ka informācija par trasta vai līdzīga juridiska veidojuma faktiskajiem īpašniekiem vienmēr ir pieejama:

- a) kompetentajām iestādēm un FIU – bez jebkādiem ierobežojumiem;
- b) atbildīgajiem subjektiem – saistībā ar klienta uzticamības pārbaudi saskaņā ar II nodaļu;
- c) jebkurai fiziskai vai juridiskai personai, kas var pierādīt, ka tai ir likumīgas intereses;
- d) jebkurai fiziskai vai juridiskai personai, kas iesniedz rakstisku pieprasījumu saistībā ar trastu vai līdzīgu juridisku veidojumu, kas tur vai kam pieder kontrolpakete jebkādā korporatīvā vai citā juridiskā vienībā, kura nav minēta 30. panta 1. punktā, ar tiesām vai netiesām īpašumtiesībām, tostarp ar uzrādītāja akcijām, vai ar kontroli ar citiem līdzekļiem.

Informācija, kas pieejama pirmās daļas c) un d) apakšpunktā minētajām fiziskajām vai juridiskajām personām, ietver faktiskā īpašnieka vārdu un uzvārdu, dzimšanas mēnesi un gadu un pastāvīgās dzīvesvietas un valsts piederības valsti, kā arī turētās kapitāla daļas veidu un apmēru.

Dalībvalstis saskaņā ar nosacījumiem, kas paredzami valstu tiesību aktos, var sniegt piekļuvi papildu informācijai, kas ļauj identificēt faktisko īpašnieku. Minētā papildu informācija ietver vismaz dzimšanas datumu vai kontaktinformāciju saskaņā ar datu aizsardzības noteikumiem. Dalībvalstis saskaņā ar to tiesību aktiem var atļaut plašāku piekļuvi reģistrā glabātajai informācijai.

Kompetentās iestādes, kam piešķirta piekļuve 3.a punktā minētajam centrālajam reģistram, ir publiskas iestādes, kam uzticēti pienākumi nelikumīgi iegūto līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas apkarošanas jomā, kā arī nodokļu iestādes, atbildīgo subjektu uzraudzības iestādes un iestādes, kuru uzdevums ir veikt izmeklēšanu vai kriminālvajāšanu par nelikumīgi iegūto līdzekļu legalizēšanu, saistītiem predikatīviem nodarījumiem un teroristu finansēšanu, izsekot un aizturēt vai iesaldēt un konfiscēt nelikumīgi iegūtus līdzekļus.”;

e) iekļauj šādu punktu:

“4.a Dalībvalstis var izvēlēties darīt pieejamu to valsts reģistros, kas minēti 3.a punktā, iekļauto informāciju ar nosacījumu, ka tiek veikta tiešsaistes reģistrācija un tiek samaksāta maksa, kas nepārsniedz informācijas pieejamības nodrošināšanai nepieciešamās administratīvās izmaksas, tostarp reģistra uzturēšanas un pilnveidošanas izmaksas.”;

f) panta 5. punktu aizstāj ar šādu:

“5. Dalībvalstis prasa, lai informācija, kas glabājas 3.a punktā minētajā centrālajā reģistrā, būtu adekvāta, pareiza un aktuāla, un ievieš mehānismus šajā nolūkā. Šādi mehānismi ietver prasību atbildīgajiem subjektiem un – vajadzības gadījumā un ciktāl šī prasība nevajadzīgi neiejaucas to funkcijās – kompetentajām iestādēm ziņot par jebkādu neatbilstību, ko tie atraduši starp informāciju par faktiskajiem īpašniekiem, kas pieejama centrālajos reģistros, un informāciju par faktiskajiem īpašniekiem, kas tiem pieejama. Ja tiek ziņots par neatbilstībām, dalībvalstis nodrošina, ka tiek veikti atbilstīgi pasākumi, lai savlaicīgi novērstu neatbilstības, un ka attiecīgā gadījumā centrālajā reģistrā tikmēr tiek iekļauta konkrēta norāde.”;

g) panta 7. punktu aizstāj ar šādu:

“7. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās iestādes un FIU var savlaicīgi un bez maksas sniegt 1. un 3. punktā minēto informāciju citu dalībvalstu kompetentajām iestādēm un FIU.”;

h) iekļauj šādu punktu:

“7.a Ārkārtas apstākļos, kas nosakāmi valstu tiesību aktos, gadījumā, ja 4. punkta pirmās daļas b), c) un d) apakšpunktā minētā piekļuve faktisko īpašnieku pakļautu nesamērīgam riskam, krāpšanas, nolaupīšanas, šantāžas, izspiešanas, aizskaršanas, vardarbības vai iebiedēšanas riskam vai ja faktiskais īpašnieks ir nepilngadīgs vai citādā veidā juridiski rīcībnespējīgs, dalībvalstis, izvērtējot katru gadījumu atsevišķi, var paredzēt atkāpi no šādas piekļuves visai informācijai par faktiskajiem īpašniekiem vai daļai no tās. Dalībvalstis nodrošina, ka šādas atkāpes piešķir vienīgi pēc tam, kad ir detalizēti novērtēti apstākļu ārkārtas raksturs. Garantē tiesības uz lēmuma par atkāpi administratīvu pārskatīšanu un efektīviem tiesību aizsardzības līdzekļiem. Dalībvalsts, kas piešķirusi atkāpi, publicē gada statistikas datus par piešķirto atkāpju skaitu un norādītajiem iemesliem un šos datus paziņo Komisijai.

Saskaņā ar pirmo daļu piešķirtās atkāpes nepiemēro kredītiestādēm un finanšu iestādēm un 2. panta 1. punkta 3) apakšpunkta b) punktā minētajiem atbildīgajiem subjektiem, kas ir publiskas amatpersonas.

Ja dalībvalsts nolemj noteikt atkāpi saskaņā ar pirmo daļu, tā neierobežo kompetento iestāžu un FIU piekļuvi informācijai.”;

i) panta 8. punktu svītrot;

j) panta 9. punktu aizstāj ar šādu:

“9. Dalībvalstis nodrošina, ka šā panta 3.a punktā minētie centrālie reģistri ir savstarpēji savienoti, izmantojot Eiropas centrālo platformu, kura izveidota ar Direktīvas (ES) 2017/1132 22. panta 1. punktu. Dalībvalstu centrālo reģistru savienojumu ar šo platformu izveido saskaņā ar tehniskām specifikācijām un procedūrām, ko nosaka ar īstenošanas aktiem, kurus Komisija pieņem saskaņā ar Direktīvas (ES) 2017/1132 24. pantu un šīs direktīvas 31.a pantu.

Dalībvalstis nodrošina, ka šā panta 1. punktā minētā informācija ir pieejama, izmantojot reģistru savstarpējās savienojamības sistēmu, kas izveidota ar Direktīvas (ES) 2017/1132 22. panta 2. punktu, saskaņā ar dalībvalstu tiesību aktiem, ar kuriem īsteno šā panta 4. un 5. punktu.

Dalībvalstis veic atbilstīgus pasākumus, lai nodrošinātu, ka, izmantojot to valsts reģistrus un reģistru savstarpējās savienojamības sistēmu, ir pieejama tikai tāda 1. punktā minētā informācija, kas ir aktualizēta un atbilst aktuālajiem faktiskajiem īpašniekiem, un piekļuve minētajai informācijai ir saskaņā ar datu aizsardzības noteikumiem.

Informācija, kas minēta 1. punktā, ir pieejama, izmantojot valstu reģistrus un reģistru savstarpējās savienojamības sistēmu, vismaz piecus gadus un ne vairāk kā 10 gadus pēc tam, kad beidzis pastāvēt pamatojums tam, lai reģistrētu informāciju par faktisko īpašnieku, kas minēta 3.a punktā. Dalībvalstis sadarbojas ar Komisiju, lai īstenotu dažādos piekļuves veidus saskaņā ar 4. un 4.a punktu.”;

k) pievieno šādu punktu:

“10. Dalībvalstis līdz 2019. gada 10. jūlijam paziņo Komisijai 1. punktā minēto trastu un līdzīgu juridisko veidojumu kategorijas, to iezīmju aprakstu, nosaukumus un attiecīgā gadījumā juridisko pamatu. Komisija līdz 2019. gada 10. septembrim publicē šādu trastu un līdzīgu juridisku veidojumu konsolidētu sarakstu *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Komisija līdz 2020. gada 26. jūnijam iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu, novērtējot, vai visi 1. punktā minētie trasti un līdzīgi juridiski veidojumi, ko reglamentē dalībvalstu tiesību akti, ir pienācīgi identificēti un uz tiem attiecināti šajā direktīvā noteiktie pienākumi. Attiecīgā gadījumā Komisija veic nepieciešamos pasākumus, lai rīkotos saistībā ar šāda ziņojuma secinājumiem.”;

17) iekļauj šādu pantu:

“31.a pants

Īstenošanas akti

Vajadzības gadījumā papildus īstenošanas aktiem, ko Komisija pieņēmusi saskaņā ar Direktīvas (ES) 2017/1132 24. pantu un saskaņā ar šīs direktīvas 30. un 31. panta darbības jomu, Komisija ar īstenošanas aktiem pieņem tehniskās specifikācijas un procedūras, kas nepieciešamas, lai nodrošinātu dalībvalstu centrālo reģistru savstarpēju savienojamību kā minēts 30. panta 10. punktā un 31. panta 9. punktā attiecībā uz:

- a) tehnisko specifikāciju, ar kuru definē tehnisko datu kopumu, kas nepieciešams, lai platforma varētu pildīt savus uzdevumus, kā arī šādu datu glabāšanas, izmantošanas un aizsardzības metodi;
- b) kopējos kritērijus, saskaņā ar kuriem informācija par faktiskajiem īpašniekiem ir pieejama, izmantojot reģistru savstarpējās savienojamības sistēmu, atkarībā no dalībvalstu piešķirtā piekļuves līmeņa;
- c) detalizētu tehnisko informāciju par to, kā informācija par faktiskajiem īpašniekiem jādara pieejama;
- d) reģistru savstarpējās savienojamības sistēmas sniegto pakalpojumu pieejamības tehniskos nosacījumus;
- e) tehnisko kārtību, kā īstenot dažādos piekļuves veidus informācijai par faktiskajiem īpašniekiem, pamatojoties uz 30. panta 5. punktu un 31. panta 4. punktu;
- f) maksājumu kārtību, ja par piekļuvi informācijai par faktiskajiem īpašniekiem piemēro maksu saskaņā ar 30. panta 5.a punktu un 31. panta 4.a punktu, ņemot vērā pieejamās maksājumu iespējas, piemēram, attālinātus maksājumu darījumus.

Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 64.a panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

Komisija ar īstenošanas aktiem cenšas panākt, lai tiktu atkārtoti izmantotas jau pārbaudītas tehnoloģijas un esošā prakse. Komisija nodrošina, ka izstrādātās sistēmas nerada izmaksas, kuras ir lielākas par to, kas absolūti nepieciešams, lai īstenotu šo direktīvu. Komisijas īstenošanas aktiem raksturīga pārredzamība un pieredzes un informācijas apmaiņa starp Komisiju un dalībvalstīm.”;

18) direktīvas 32. pantā pievieno šādu punktu:

“9. Neskarot 34. panta 2. punktu, *FIU* saistībā ar to funkcijām spēj pieprasīt, iegūt un izmantot informāciju no jebkura atbildīga subjekta šā panta 1. punktā noteiktajā nolūkā pat tad, ja nav iesniegts iepriekšējs ziņojums saskaņā ar 33. panta 1. punkta a) apakšpunktu vai 34. panta 1. punktu.”;

19) iekļauj šādu pantu:

“32.a pants

1. Dalībvalstis izveido centralizētus automatizētus mehānismus, piemēram, centrālos reģistrus vai elektroniskās datu izguves sistēmas, kas ļauj savlaicīgi identificēt jebkuru fizisku vai juridisku personu, kurai pieder vai kura kontrolē kontus un bankas kontus, kas identificēti ar IBAN, kā definēts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 260/2012 (*), un individuālos seifus, ko tur kredītiestāde to teritorijā. Dalībvalstis Komisijai paziņo minēto valsts mehānismu iezīmes.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka informācija, kas glabājas šā panta 1. punktā minētajos centralizētajos mehānismos, ir nekavējoties un bez filtrēšanas tieši pieejama valstu *FIU*. Informācija ir pieejama arī valstu kompetentajām iestādēm, lai tās pildītu savus pienākumus saskaņā ar šo direktīvu. Dalībvalstis nodrošina, ka ikviena *FIU* var savlaicīgi sniegt informāciju, kas glabājas šā panta 1. punktā minētajos centralizētajos mehānismos, jebkurām citām *FIU* saskaņā ar 53. pantu.

3. Izmantojot 1. punktā minētos centralizētos mehānismus, ir pieejama un meklējama šāda informācija:

- par klienta konta turētāju un jebkuru personu, kas vēlas veikt darbības klienta uzdevumā: vārds un uzvārds, ko papildina vai nu citi identifikācijas dati, kuri nepieciešami saskaņā ar valsts noteikumiem, ar ko transponē 13. panta 1. punkta a) apakšpunktu, vai arī unikāls identifikācijas numurs,
- par klienta konta turētāja faktisko īpašnieku: vārds un uzvārds, ko papildina vai nu citi identifikācijas dati, kuri nepieciešami saskaņā ar valsts noteikumiem, ar ko transponē 13. panta 1. punkta b) apakšpunktu, vai arī unikāls identifikācijas numurs,
- par bankas vai maksājuma kontu: IBAN numurs un konta atvēršanas un slēgšanas datums,
- par individuālajiem seifiem: nomnieka vārds un uzvārds, ko papildina vai nu citi identifikācijas dati, kuri nepieciešami saskaņā ar valsts noteikumiem, ar ko transponē 13. panta 1. punktu, vai unikāls identifikācijas numurs un nomas ilgums.

4. Dalībvalstis var apsvērt pieprasīt, lai, izmantojot centralizētos mehānismus, būtu pieejama un meklējama cita informācija, ko tās uzskata par būtisku *FIU* un kompetentajām iestādēm to pienākumu izpildei saskaņā ar šo direktīvu.

5. Komisija līdz 2020. gada 26. jūnijam iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu, kurā ir novērtēti nosacījumi un tehniskās specifikācijas un procedūras centralizēto automatizēto mehānismu drošas un efektīvas savstarpējās savienojamības nodrošināšanai. Attiecīgā gadījumā minētajam ziņojumam pievieno leģislatīva akta priekšlikumu.

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 260/2012 (2012. gada 14. marts), ar ko nosaka tehniskās un darbības prasības kredīta pārvedumiem un tiešā debeta maksājumiem euro un groza Regulu (EK) Nr. 924/2009 (OV L 94, 30.3.2012., 22. lpp.);

20) iekļauj šādu pantu:

“32.b pants

1. Dalībvalstis sniedz *FIU* un kompetentajām iestādēm piekļuvi informācijai, kas ļauj savlaicīgi identificēt jebkuras fiziskas vai juridiskas personas, kurām pieder nekustamais īpašums, tostarp izmantojot reģistrus vai elektroniskās datu izguves sistēmas, ja šādi reģistri vai sistēmas ir pieejami.

2. Komisija līdz 2020. gada 31. decembrim iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu, kurā izvērtē reģistros iekļautās informācijas saskaņošanas nepieciešamību un samērīgumu un izvērtē vajadzību pēc minēto reģistru savstarpējās savienojamības. Attiecīgā gadījumā minētajam ziņojumam pievieno leģislatīva akta priekšlikumu.”;

21) direktīvas 33. panta 1. punkta b) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“b) tieši sniedzot visu nepieciešamo informāciju FIU pēc tās pieprasījuma.”;

22) direktīvas 34. pantam pievieno šādu punktu:

“3. Dalībvalstu izraudzītas pašregulējuma struktūras publicē gada ziņojumu ar informāciju par:

a) pasākumiem, kas veikti saskaņā ar 58., 59. un 60. pantu;

b) vajadzības gadījumā – saņemto ziņojumu par pārkāpumiem skaitu, kā minēts 61. pantā;

c) vajadzības gadījumā – pašregulējuma struktūru saņemto ziņojumu skaitu, kā minēts 1. punktā, un pašregulējuma struktūru FIU nosūtīto ziņojumu skaitu;

d) vajadzības gadījumā – to pasākumu skaitu un aprakstu, kuri saskaņā ar 47. un 48. pantu veikti, lai uzraudzītu atbildīgo subjektu atbilstību to pienākumiem saskaņā ar:

i) 10. līdz 24. pantu (klienta uzticamības pārbaude);

ii) 33., 34. un 35. pantu (ziņošana par aizdomīgiem darījumiem);

iii) 40. pantu (informācijas uzglabāšana); un

iv) 45. un 46. pantu (iekšējā kontrole).”;

23) direktīvas 38. pantu aizstāj ar šādu:

“38. pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka personas, tostarp atbildīgo subjektu darbinieki un pārstāvji, kas iekšēji vai FIU ziņo par aizdomām par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu vai teroristu finansēšanu, ir tiesiski aizsargātas pret draudiem, atriebību vai naidīgām darbībām, un jo īpaši pret negatīvām vai diskriminējošām darbībām darba attiecībās.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka personas, kas par ziņošana iekšēji vai FIU par aizdomām par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu vai teroristu finansēšanu, ir pakļautas draudiem, atriebībai vai naidīgām darbībām, vai negatīvām vai diskriminējošām darbībām darba attiecībās, ir tiesīgas drošā veidā iesniegt sūdzību attiecīgajām kompetentajām iestādēm. Neskarot FIU savāktās informācijas konfidencialitāti, dalībvalstis arī nodrošina, ka šādām personām ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, lai aizsargātu savas tiesības saskaņā ar šo punktu.”;

24) regulas 39. panta 3. punktu aizstāj ar šādu:

“3. Šā panta 1. punktā noteiktais aizliegums neliedz izpaust informāciju starp dalībvalstu kredītiestādēm un finanšu iestādēm, ar noteikumu, ka tās pieder pie vienas grupas, vai starp minētajām vienībām un to filiālēm un meitasuzņēmumiem, kuros tiem pieder lielākā kapitāla daļa un kuri veic uzņēmējdarbību trešās valstīs, ar noteikumu, ka minētās filiāles un meitasuzņēmumi, kuros tiem pieder lielākā kapitāla daļa, pilnībā ievēro grupas mēroga politiku un procedūras, tostarp grupā noteiktās informācijas apmaiņas procedūras saskaņā ar 45. pantu un ka minētā grupas mēroga politika un procedūras atbilst šajā direktīvā noteiktajām prasībām.”;

25) direktīvas 40. panta 1. punktu groza šādi:

a) punkta a) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“a) klienta uzticamības pārbaudes gadījumā – to dokumentu un informācijas kopiju, kuri ir vajadzīgi, lai izpildītu II nodaļā noteiktās klienta uzticamības pārbaudes prasības, tostarp, ja ir pieejama, informāciju, kas iegūta, izmantojot elektroniskās identifikācijas līdzekļus, attiecīgos uzticamības pakalpojumus, kā noteikts Regulā (ES) Nr. 910/2014, vai jebkādu citu drošu, attālinātu vai elektronisku identifikācijas procesu, kuru reglamentē, ir atzinušas, apstiprinājušas vai pieņēmušas attiecīgās kompetentās iestādes, – piecus gadus pēc tam, kad ir beigušās darījumu attiecības ar to klientu vai kad tika veikts gadījuma rakstura darījums.”;

b) pievieno šādu daļu:

“Šajā punktā minēto saglabāšanas periodu, tostarp turpmākas saglabāšanas periodu, kas nepārsniedz papildu piecus gadus, piemēro arī attiecībā uz datiem, kas pieejami, izmantojot 32.a pantā minētos centralizētos mehānismus.”;

26) direktīvas 43. pantu aizstāj ar šādu:

“43. pants

Personas datu apstrādi, pamatojoties uz šo direktīvu, nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas novēršanas nolūkos, kā minēts 1. pantā, uzskata par sabiedrības interešu jautājumu atbilstīgi Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai (ES) 2016/679 (*).

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV L 119, 4.5.2016., 1. lpp.).”;

27) direktīvas 44. pantu aizstāj ar šādu:

“44. pants

1. Lai dotu ieguldījumu riska izvērtējumu sagatavošanā, ievērojot 7. pantu, dalībvalstis nodrošina, ka tās spēj pārskatīt savu sistēmu efektivitāti nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas vai teroristu finansēšanas apkarošanai, uzturot šim nolūkam visaptverošus statistikas datus par šādu sistēmu efektivitāti.

2. Šā panta 1. punktā minētajā statistikā ir ietverti:

- a) dati, ar kuriem tiek novērtēts, cik plašas un svarīgas ir dažādās nozares, kas ir šīs direktīvas darbības jomā, tostarp fizisko personu un vienību skaits katrā nozarē un katras nozares ekonomiskā nozīme;
- b) dati, ar kuriem tiek novērtēti ziņošanas, izmeklēšanas un tiesvedības posmi valsts režīmā, ar ko novērš nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un teroristu finansēšanu, tostarp aizdomīgo darījumu skaits, par kuriem ziņots FIU, pēc minētajiem ziņojumiem veiktie pasākumi un gada laikā izmeklēto gadījumu skaits un to personu skaits, pret kurām veikta kriminālvajāšana, par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas vai teroristu finansēšanas noziegumiem notiesāto personu skaits, predikatīvo noziedzīgo nodarījumu veidi – ja šāda informācija ir pieejama – un iesaldētā, aizturētā vai konfiscētā īpašuma vērtība, kas izteikta euro;
- c) ja pieejami – dati, kas uzrāda tādu ziņojumu skaitu un procentuālo īpatsvaru, uz kuru pamata ir sāktas izmeklēšanas, kopā ar atbildīgajiem subjektiem iesniegtu gada ziņojumu, kur ir sīki precizēta iesniegto ziņojumu lietderība un pasākumi, kas ir veikti pēc ziņojumiem;
- d) dati par tādu pārrobežu informācijas pieprasījumu skaitu, kurus FIU ir attiecīgi iesniegusi, saņēmusi, atteikusi un uz kuriem tā ir daļēji vai pilnībā atbildējusi, sadalījumā pa pieprasījušajām valstīm;
- e) cilvēkresursi, kas piešķirti kompetentajām iestādēm, kuras ir atbildīgas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas novēršanas uzraudzību, kā arī FIU piešķirtie cilvēkresursi, lai izpildītu 32. pantā precizētos uzdevumus;
- f) klātienes un neklātienes uzraudzības darbību skaits, tādu pārkāpumu skaits, kuri ir identificēti, pamatojoties uz uzraudzības pasākumiem, un sankcijas un administratīvie pasākumi, ko ir piemērojušas uzraudzības iestādes.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka katru gadu tiek publicēts to statistikas konsolidēts pārskats.

4. Dalībvalstis katru gadu nosūta Komisijai 2. punktā minēto statistiku. Komisija publicē gada ziņojumu, kurā apkopo un izskaidro 2. punktā minēto statistiku un ko dara pieejamu tās tīmekļa vietnē.”;

28) 45. panta 4. punktu aizstāj ar šādu:

“4. Dalībvalstis un EUI informē cita citu par gadījumiem, kad trešās valsts tiesību akti neļauj īstenot 1. punktā prasīto politiku un procedūras. Šādos gadījumos var īstenot saskaņotu rīcību, lai panāktu risinājumu. Novērtējot, kuras trešās valstis neļauj īstenot 1. punktā paredzēto politiku un procedūras, dalībvalstis un EUI ņem vērā juridiskos ierobežojumus, kas varētu traucēt pareizi īstenot minēto politiku un procedūras, tostarp slepenību, datu aizsardzību un citus ierobežojumus, kuri ierobežo tādas informācijas apmaiņu, kas var būt būtiska minētajam nolūkam.”;

29) direktīvas 47. panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka valūtas apmaiņas pakalpojumu sniedzēji, kuri veic virtuālo valūtu un papīra valūtu apmaiņu, un digitālo maku pakalpojumu sniedzēji tiek reģistrēti, ka valūtas maiņas un čeku iekasēšanas punkti, trasta vai sabiedrības pakalpojumu sniedzēji tiek licencēti vai reģistrēti un ka azartspēļu pakalpojumu sniedzēji tiek regulēti.”;

30) direktīvas 48. pantu groza šādi:

a) iekļauj šādu punktu:

“1.a Lai atvieglotu un veicinātu efektīvu sadarbību un jo īpaši informācijas apmaiņu, dalībvalstis paziņo Komisijai sarakstu ar 2. panta 1. punktā uzskaitīto atbildīgo subjektu kompetentajām iestādēm, tostarp to kontaktinformāciju. Dalībvalstis nodrošina, ka Komisijai sniegtā informācija tiek atjaunināta.

Komisija publicē minēto iestāžu reģistru un to kontaktinformāciju savā tīmekļa vietnē. Reģistrā iekļautās iestādes savu pilnvaru apmērā darbojas kā kontaktpunkts atbilstīgajām kompetentajām iestādēm citās dalībvalstīs. Dalībvalstu finanšu uzraudzības iestādes darbojas arī kā kontaktpunkts EUI.

Lai nodrošinātu atbilstīgu šīs direktīvas īstenošanu, dalībvalstis prasa, lai visiem atbildīgajiem subjektiem tiktu piemērota atbilstīga uzraudzība, tostarp pilnvaras veikt klātienes un neklātienes uzraudzību, un veic atbilstīgus un samērīgus administratīvus pasākumus, lai pārkāpumu gadījumā labotu situāciju.”;

b) panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentajām iestādēm ir atbilstīgas pilnvaras, tostarp pilnvaras pieprasīt jebkuru informāciju, kas saistīta ar atbilstības pārraudzību un pārbaudžu veikšanu, un ka tām ir pienācīgi finanšu, cilvēku un tehniskie resursi to funkciju izpildei. Dalībvalstis nodrošina, ka minēto iestāžu darbiniekiem piemīt augsti morālie standarti un atbilstīgas prasmes, ka tie uztur augstus profesionālos standartus, tostarp konfidencialitātes, datu aizsardzības un interešu konfliktu risināšanas standartus.”;

c) panta 4. punktu aizstāj ar šādu:

“4. Dalībvalstis nodrošina, ka tās dalībvalsts kompetentās iestādes, kurā atbildīgais subjekts vada uzņēmumus, uzrauga to, kā minētie uzņēmumi ievēro minētās dalībvalsts noteikumus, ar kuriem transponē šo direktīvu.

Attiecībā uz kredītiestādēm un finanšu iestādēm, kas ir daļa no grupas, dalībvalstis nodrošina, ka pirmajā daļā noteiktajos nolūkos tās dalībvalsts kompetentās iestādes, kurā mātes uzņēmums veic uzņēmējdarbību, sadarbojas ar tās dalībvalsts kompetentajām iestādēm, kurā uzņēmējdarbību veic uzņēmumi, kas ir daļa no grupas.

Attiecībā uz uzņēmumiem, kas minēti 45. panta 9. punktā, uzraudzība, kas minēta šā punkta pirmajā daļā, var ietvert atbilstīgus un samērīgus pasākumus, lai novērstu nopietnus pārkāpumus, kuri nekavējoties jānovērš. Minētajiem pasākumiem ir pagaidu raksturs, un tos izbeidz, kad identificētie pārkāpumi ir novērsti, tostarp ar atbildīgā subjekta piederības dalībvalsts kompetento iestāžu palīdzību vai sadarbībā ar tām saskaņā ar 45. panta 2. punktu.”;

d) panta 5. punktam pievieno šādu daļu:

“Attiecībā uz kredītiestādēm un finanšu iestādēm, kas ir daļa no grupas, dalībvalstis nodrošina, ka tās dalībvalstis kompetentās iestādes, kurā mātes uzņēmums veic uzņēmējdarbību, uzrauga, lai tiktu efektīvi īstenota grupas mēroga politika un procedūras, kas minētas 45. panta 1. punktā. Šajā nolūkā dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās iestādes dalībvalstī, kurā kredītiestādes un finanšu iestādes, kas ir daļa no grupas, veic uzņēmējdarbību, sadarbojas ar kompetentajām iestādēm dalībvalstī, kurā mātesuzņēmums veic uzņēmējdarbību.”;

31) direktīvas 49. pantu aizstāj ar šādu:

“49. pants

Dalībvalstis nodrošina, ka politikas veidotājiem, FIU, uzraudzītājiem un citām kompetentajām iestādēm, kas iesaistītas nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas novēršanā, kā arī nodokļu iestādēm un tiesībsargāšanas iestādēm, kad tās rīkojas šīs direktīvas darbības jomā, ir efektīvi mehānismi, lai tās iekšzemē varētu sadarboties un koordinēt politikas un pasākumu izstrādi un īstenošanu nolūkā apkarot nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un teroristu finansēšanu, tostarp, lai pildītu savu pienākumu atbilstīgi 7. pantam.”;

32) direktīvas VI nodaļas 3. iedaļā iekļauj šādu apakšiedaļu:

“II a p a k š i e d a ļ a

Sadarbība starp dalībvalstu kompetentajām iestādēm

50.a pants

Dalībvalstis neliedz kompetentajām iestādēm apmainīties ar informāciju vai palīdzību un nenosaka tam nepamatoti vai neatbilstīgi ierobežojošus nosacījumus šīs direktīvas nolūkā. Dalībvalstis jo īpaši nodrošina, ka kompetentās iestādes neatsaka palīdzības pieprasījumu, pamatojoties uz to, ka:

- a) tiek uzskatīts, ka pieprasījums attiecas arī uz nodokļu jautājumiem;
- b) valsts tiesību akti pieprasa, lai atbildīgie subjekti saglabātu noslēpumu vai konfidencialitāti, izņemot tādus gadījumus, kad attiecīgā prasītā informācija tiek aizsargāta ar juridisku privilēģiju vai kad ir piemērojams juridiskās profesijas noslēpums, kā aprakstīts 34. panta 2. punktā;
- c) dalībvalstī, kurai iesniegts pieprasījums, notiek izziņas darbs, izmeklēšana vai tiesvedība, ja vien šāda palīdzība netraucēs izziņas darbam, izmeklēšanai vai tiesvedībai;
- d) pieprasījumu izteikušās atbilstīgās kompetentās iestādes veids vai statuss atšķiras no kompetentās iestādes, kurai iesniedz pieprasījumu, veida vai statusa.”;

33) direktīvas 53. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka FIU pēc savas iniciatīvas vai pēc pieprasījuma apmainās ar jebkuru informāciju, kas var būt būtiska informācijas apstrādei vai analīzei, kuru veic FIU attiecībā uz nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu vai teroristu finansēšanu un tajā iesaistītajām fiziskajām vai juridiskajām personām, neatkarīgi no saistīto predikatīvo nodarījumu veida un pat tad, ja informācijas apmaiņas laikā nav identificēts saistīto predikatīvo nodarījumu veids.”;

b) panta 2. punkta otrās daļas otro teikumu aizstāj ar šādu:

“FIU iegūst informāciju saskaņā ar 33. panta 1. punktu un operatīvi nosūta atbildes.”;

34) direktīvas 54. pantam pievieno šādu daļu:

“Dalībvalstis nodrošina, ka FIU izraugās vismaz vienu kontaktpersonu vai kontaktpunktu, kas ir atbildīgs par informācijas pieprasījumu saņemšanu no FIU citās dalībvalstīs.”;

35) direktīvas 55. panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Dalībvalstis nodrošina, lai FIU, kura ir saņēmusi pieprasījumu, sniedz iepriekšēju piekrišanu izplatīt informāciju kompetentajām iestādēm nekavējoties un pēc iespējas lielākā apmērā neatkarīgi no saistīto predikatīvo nodarījumu veida. FIU, kas saņēmusi pieprasījumu, neatsaka sniegt piekrišanu šādai izplatīšanai, izņemot, ja šāda izplatīšana pārsniegtu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas novēršanas noteikumu piemērošanas

jomu vai tā varētu kaitēt izmeklēšanai vai kā citādi neatbilstu minētās dalībvalsts tiesību aktu pamatprincipiem. Visus šādus atteikumus sniegt piekrišanu pienācīgi izskaidro. Minētos izņēmumus precizē tādā veidā, kas novērš informācijas izplatīšanas kompetentajām iestādēm ļaunprātīgu izmantošanu vai nepamatotu ierobežošanu.”;

36) direktīvas 57. pantu aizstāj ar šādu:

“57. pants

Atšķirības starp 3. panta 4) punktā minēto predikatīvu nodarījumu definīcijām valstu tiesību aktos nemazina FIU spēju sniegt palīdzību citai FIU un neierobežo informācijas apmaiņu, izplatīšanu un izmantošanu saskaņā ar 53., 54. un 55. pantu.”;

37) direktīvas VI nodaļas 3. iedaļā iekļauj šādu apakšiedaļu:

“IIIa apakšiedaļa

Sadarbība starp kompetentajām iestādēm, kas uzrauga kredītiestādes un finanšu iestādes, un citas iestādes, kurām ir saistošs dienesta noslēpums

57.a pants

1. Dalībvalstis prasa, lai visām personām, kas strādā vai ir strādājušas kompetentajās iestādēs, kuras uzrauga kredītiestāžu un finanšu iestāžu atbilstību šai direktīvai, un revidentiem vai ekspertiem, kas darbojas šādu kompetento iestāžu uzdevumā, ir pienākums glabāt dienesta noslēpumu.

Neskarot gadījumus, uz kuriem attiecas krimināltiesības, konfidencialu informāciju, ko pirmajā daļā minētās personas saņem, pildot savus pienākumus saskaņā ar šo direktīvu, var izpaust tikai apkopojuma vai kopsavilkuma veidā tā, ka nav iespējams identificēt atsevišķas kredītiestādes un finanšu iestādes.

2. Šā panta 1. punkts neliedz apmainīties ar informāciju starp:

- a) kompetentajām iestādēm, kas uzrauga kredītiestādes un finanšu iestādes dalībvalstī saskaņā ar šo direktīvu vai citiem legīslatīviem aktiem, kuri attiecas uz kredītiestāžu un finanšu iestāžu uzraudzību;
- b) kompetentajām iestādēm, kas uzrauga kredītiestādes un finanšu iestādes dažādās dalībvalstīs saskaņā ar šo direktīvu vai citiem legīslatīviem aktiem, kuri attiecas uz kredītiestāžu un finanšu iestāžu uzraudzību, tostarp Eiropas Centrālo banku (ECB), kas darbojas saskaņā ar Padomes Regulu (ES) Nr. 1024/2013 (*). Uz šīs informācijas apmaiņu attiecas pienākums glabāt dienesta noslēpumu, kā norādīts 1. punktā.

Līdz 2019. gada 10. janvārim kompetentās iestādes, kas uzrauga kredītiestādes un finanšu iestādes saskaņā ar šo direktīvu, un ECB, rīkojoties saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1024/2013 27. panta 2. punktu un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/36/ES (**) 56. panta pirmās daļas g) apakšpunktu, ar Eiropas uzraudzības iestāžu atbalstu noslēdz vienošanos par praktisko kārtību attiecībā uz informācijas apmaiņu.

3. Kompetentās iestādes, kas uzrauga kredītiestādes un finanšu iestādes, kuras saņem konfidencialu informāciju kā minēts 1. punktā, izmanto šo informāciju vienīgi:

- a) pildot savus pienākumus saskaņā ar šo direktīvu vai citiem legīslatīviem aktiem nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas novēršanas, prudenciālā regulējuma un kredītiestāžu un finanšu iestāžu uzraudzības, tostarp sankciju piemērošanas, jomā;
- b) pārsūdzot kompetentās kredītiestāžu un finanšu iestāžu uzraudzības iestādes lēmumu, tostarp tiesvedībā;
- c) tiesvedībā, kas uzsākta saskaņā ar īpašiem noteikumiem, kas paredzēti Savienības tiesību aktos, kuri pieņemti šīs direktīvas vai prudenciālā regulējuma un kredītiestāžu un finanšu iestāžu uzraudzības jomā.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās iestādes, kas uzrauga kredītiestādes un finanšu iestādes, pēc iespējas plašāk sadarbojas cita ar citu, piemērojot šo direktīvu, neatkarīgi no to veida vai statusa. Šāda sadarbība ietver arī iespēju pieprasījuma saņēmējas kompetentās iestādes pilnvaru ietvaros veikt izmeklēšanu pieprasījumu iesniegušās kompetentās iestādes uzdevumā un vēlāku apmaiņu ar informāciju, kas iegūta šādā izmeklēšanā.

5. Dalībvalstis var pilnvarot savas valsts kompetentās iestādes, kas uzrauga kredītiestādes un finanšu iestādes, slēgt sadarbības līgumus, nosakot sadarbību un konfidencialitātes informācijas apmaiņu ar trešo valstu kompetentajām iestādēm, kuras ir 1. punktā minēto valsts kompetento iestāžu partneres. Šādus sadarbības līgumus slēdz, pamatojoties uz savstarpību un tikai tad, ja uz izpaužamo informāciju attiecas dienesta noslēpuma prasību garantija, kas ir vismaz līdzvērtīga tai, kura minēta 1. punktā. Konfidencialitātes informāciju, ar kuru apmainās saskaņā ar minētajiem sadarbības līgumiem, izmanto minēto iestāžu uzraudzības uzdevumu veikšanai.

Ja izcelsme informācijai, ar kuru veikta apmaiņa, ir citā dalībvalstī, to izpauž vienīgi ar tās kompetentās iestādes skaidru piekrišanu, kura ir dalījies ar to, un attiecīgā gadījumā vienīgi tiem mērķiem, kuriem minētā iestāde ir devusi savu piekrišanu.

57.b pants

1. Neatkarīgi no 57.a panta 1. un 3. punkta un neskarot 34. panta 2. punktu, dalībvalstis var tajā pašā vai citā dalībvalstī atļaut informācijas apmaiņu starp kompetentajām iestādēm, starp kompetentajām iestādēm un iestādēm, kam uzticēts pienākums uzraudzīt finanšu nozares struktūras, un fiziskām vai juridiskām personām, kuras īsteno savu profesionālo darbību, kā minēts 2. panta 1. punkta 3) apakšpunktā, un iestādēm, kas pēc likuma ir atbildīgas par finanšu tirgu uzraudzību, pildot to attiecīgos uzraudzības uzdevumus.

Uz saņemto informāciju jebkura gadījumā attiecas dienesta noslēpuma prasības, kas ir vismaz līdzvērtīgas 57.a panta 1. punktā minētajām prasībām.

2. Neatkarīgi no 57.a panta 1. un 3. punkta dalībvalstis ar valsts tiesību aktos paredzētiem noteikumiem var atļaut izpaust konkrētu informāciju citām valsts iestādēm, kuras pēc likuma ir atbildīgas par finanšu tirgu uzraudzības tiesību aktiem vai kurām ir noteikta atbildība par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas, saistītu predikatīvu nodarījumu un teroristu finansēšanas apkarošanu vai izmeklēšanu.

Tomēr konfidencialitātes informāciju, ar kuru apmaiņa veikta saskaņā ar šo punktu, izmanto tikai attiecīgo iestāžu tiesiski noteiktu uzdevumu veikšanai. Uz personām, kurām ir piekļuve šādai informācijai, attiecas dienesta noslēpuma prasības, kas ir vismaz līdzvērtīgas 57.a panta 1. punktā minētajām prasībām.

3. Dalībvalstis var atļaut izpaust konkrētu informāciju, kas saistīta ar kredītiestāžu atbilstības šai direktīvai uzraudzību, parlamentārām izmeklēšanas komitejām, revīzijas palātām un citām par izmeklēšanu atbildīgām struktūrām to dalībvalstī, ievērojot šādus nosacījumus:

- a) šīm struktūrām valsts tiesību aktos ir precīzi noteiktas pilnvaras izmeklēt vai rūpīgi pārbaudīt tādu iestāžu darbību, kuras ir atbildīgas par minēto kredītiestāžu uzraudzību vai par šādu uzraudzību reglamentējošiem tiesību aktiem;
- b) informācija ir absolūti nepieciešama a) apakšpunktā minēto pilnvaru izpildei;
- c) uz personām, kam ir piekļuve informācijai, saskaņā ar valsts tiesību aktiem attiecas dienesta noslēpuma prasības, kuras ir vismaz līdzvērtīgas 57.a panta 1. punktā minētajām prasībām;
- d) ja informācijas izcelsme ir citā dalībvalstī, to neizpauž bez nepārprotamas to kompetento iestāžu piekrišanas, kuras to ir izpaukušas, un vienīgi nolūkiem, kādiem minētās iestādes devušas savu piekrišanu.

(*) Padomes Regula (ES) Nr. 1024/2013 (2013. gada 15. oktobris), ar ko Eiropas Centrālajai bankai uztic īpašus uzdevumus saistībā ar politikas nostādņām, kas attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību (OV L 287, 29.10.2013., 63. lpp.).

(**) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/36/ES (2013. gada 26. jūnijs) par piekļuvi kredītiestāžu darbībai un kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību prudenciālo uzraudzību, ar ko groza Direktīvu 2002/87/EK un atceļ Direktīvas 2006/48/EK un 2006/49/EK (OV L 176, 27.6.2013., 338. lpp.).

38) direktīvas 58. panta 2. punktā iekļauj šādu daļu:

“Turklāt dalībvalstis nodrošina, ka tad, ja to kompetentās iestādes identificē pārkāpumus, par kuriem tiek piemēroti kriminālsodi, tās savlaicīgi informē tiesībsargāšanas iestādes.”;

39) direktīvas 61. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās iestādes un attiecīgā gadījumā pašregulējuma struktūras izveido efektīvus un uzticamus mehānismus, lai iedrošinātu ziņošanu kompetentajām iestādēm un attiecīgā gadījumā pašregulējuma struktūrām par potenciāliem vai faktiskiem gadījumiem, kad pārkāpti valsts noteikumi, ar ko transponē šo direktīvu.

Minētajā nolūkā tās nodrošina vienu vai vairākus drošus saziņas kanālus personām ziņošanai, kas minēta pirmajā daļā. Šādi kanāli nodrošina, ka informāciju sniegušo personu identitāte ir zināma vienīgi kompetentajām iestādēm, kā arī attiecīgā gadījumā pašregulējuma struktūrām.”;

b) panta 3. punktam pievieno šādas daļas:

“Dalībvalstis nodrošina, ka personas, tostarp atbildīgo subjektu darbinieki un pārstāvji, kas iekšēji vai FIU ziņo par aizdomām attiecībā uz nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu vai teroristu finansēšanu, tiktu tiesiski aizsargātas pret draudiem, atriebību vai naidīgām darbībām, un jo īpaši pret negatīvām vai diskriminējošām darbībām darba attiecībās.

Dalībvalstis nodrošina, ka personas, kas par ziņošanu iekšēji vai FIU par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu vai teroristu finansēšanu, ir pakļautas draudiem vai naidīgām darbībām, vai negatīvām vai diskriminējošām darbībām darba attiecībās, ir tiesīgas drošā veidā iesniegt sūdzību attiecīgajām kompetentajām iestādēm. Neskarot FIU savāktās informācijas konfidencialitāti, dalībvalstis arī nodrošina, ka šādām personām ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, lai aizsargātu savas tiesības saskaņā ar šo punktu.”;

40) iekļauj šādu pantu:

“64.a pants

1. Komisijai palīdz Nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas novēršanas komiteja (“komiteja”), kā minēts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2015/847 23. pantā (*). Minētā komiteja ir komiteja Regulas (ES) Nr. 182/2011 (**) nozīmē.

2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Regulas (ES) Nr. 182/2011 5. pantu.

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2015/847 (2015. gada 20. maijs) par līdzekļu pārvedumiem pievienoto informāciju un ar ko atceļ Regulu (EK) Nr. 1781/2006 (OV L 141, 5.6.2015., 1. lpp.).

(**) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 182/2011 (2011. gada 16. februāris), ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (OV L 55, 28.2.2011., 13. lpp.).”;

41) direktīvas 65. pantu aizstāj ar šādu:

“65. pants

1. Komisija līdz 2022. gada 11. janvārim un pēc tam reizi trijos gados sagatavo ziņojumu par šīs direktīvas īstenošanu un iesniedz to Eiropas Parlamentam un Padomei.

Minētajā ziņojumā jo īpaši ietver:

a) pārskatu par konkrētiem pasākumiem un mehānismiem, kas izveidoti Savienības un dalībvalstu līmenī, lai nepieļautu un novērstu jau radušās problēmas un turpmākas jaunas tendences, kas apdraud Savienības finanšu sistēmu;

b) turpmākas darbības Savienības un dalībvalstu līmenī, pamatojoties uz bažām, par uz kurām tām ir ziņots, tostarp sūdzības par valsts tiesību aktiem, kas ierobežo kompetento iestāžu un pašregulējuma struktūru uzraudzības un izmeklēšanas pilnvaras;

- c) pārskatu par attiecīgās informācijas pieejamību kompetentajām iestādēm un dalībvalstu FIU, lai novērstu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai un teroristu finansēšanai;
- d) pārskatu par starptautisko sadarbību un informācijas apmaiņu starp kompetentajām iestādēm un FIU;
- e) pārskatu par vajadzīgajām Komisijas darbībām, lai pārbaudītu, vai dalībvalstis rīkojas saskaņā ar šo direktīvu, un novērtētu jau radušās problēmas un jaunas tendences dalībvalstīs;
- f) analīzi par īpašu pasākumu un mehānismu veikšanas iespējamību Savienības un dalībvalstu līmenī attiecībā uz iespējām vākt informāciju par korporatīvo un citu juridisko vienību, kuras reģistrētas ārpus Savienības, faktiskajiem īpašniekiem un piekļūt šai informācijai, kā arī par 20. panta b) punktā minēto pasākumu samērīgumu;
- g) novērtējumu par to, kā ir ievērotas Eiropas Savienības Pamattiesību hartā atzītās pamattiesības un principi.

Nepieciešamības gadījumā pirmajam ziņojumam, kas publicējams līdz 2022. gada 11. janvārim, pievieno atbilstīgus leģislatīvu aktu priekšlikumus, tostarp attiecīgā gadījumā attiecībā uz virtuālām valūtām, pilnvarām izveidot un uzturēt centrālo datubāzi, kurā reģistrē lietotāju identitātes un FIU pieejamās maku adreses, kā arī pašdeklarācijas veidlapas virtuālo valūtu lietotājiem, un priekšlikumus sadarbības uzlabošanai starp dalībvalstu līdzekļu atguves dienestiem un 20. panta b) punktā paredzēto pasākumu piemērošanu, pamatojoties uz risku.

2. Komisija līdz 2019. gada 1. jūnijam novērtē FIU sadarbības sistēmu ar trešām valstīm un šķēršļus un iespējas attiecībā uz sadarbības uzlabošanu starp FIU Savienībā, tostarp iespēju izveidot koordinācijas un atbalsta mehānismu.

3. Komisijai, ja vajadzīgs, iesniedz ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei, lai novērtētu, vai ir nepieciešams un kādā proporcijā pazemināt juridisko vienību faktisko īpašnieku identificēšanai atklājamo procentuālo daļu, ņemot vērā jebkādu ieteikumu, ar ko šajā sakarībā nākušas klajā starptautiskas organizācijas un standartu noteikšanas iestādes, kuras ir kompetentas nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas novēršanas un teroristu finansēšanas apkarošanas jomā, pamatojoties uz jaunu novērtējumu, un attiecīgā gadījumā iesniedz leģislatīva akta priekšlikumu.”;

42) direktīvas 67. panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai līdz 2017. gada 26. jūnijam izpildītu šīs direktīvas prasības.

Dalībvalstis piemēro 12. panta 3. punktu no 2020. gada 10. jūlija.

Dalībvalstis izveido 30. pantā minētos reģistrus līdz 2020. gada 10. janvārim un 31. pantā minētos reģistrus līdz 2020. gada 10. martam, un 32.a pantā minētos centralizētos automatizētos mehānismus līdz 2020. gada 10. septembrim.

Komisija sadarbība ar dalībvalstīm nodrošina 30. un 31. pantā minēto reģistru savstarpēju savienojamību līdz 2021. gada 10. martam.

Dalībvalstis nekavējoties paziņo Komisijai šā panta 2. punktā minēto pasākumu tekstu.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarāma šāda atsauce.”;

43) direktīvas II pielikuma 3) punkta ievaddaļu aizstāj ar šādu:

“3) Ģeogrāfiskie riska faktori – reģistrācija, uzņēmējdarbības veikšanas vieta, dzīvesvieta.”;

44) direktīvas III pielikumu groza šādi:

a) pielikuma 1) punktam pievieno šādu apakšpunktu:

“g) klients ir trešās valsts valstspiederīgais, kas piesakās uz uzturēšanās tiesībām vai pilsonību dalībvalstī apmaiņā pret kapitāla pārvedumiem, īpašuma vai valdības obligāciju iegādi vai ieguldījumiem minētās dalībvalsts korporatīvās vienībās.”;

b) pielikuma 2) punktu groza šādi:

i) punkta c) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“c) darījumu attiecības vai darījumi bez tiešas saskares, kuros nepastāv konkrētas drošības garantijas, piemēram, elektroniskie identifikācijas līdzekļi, atbilstīgi uzticamības pakalpojumi, kā definēts Regulā (ES) Nr. 910/2014, vai jebkādas cita drošas, attālinātas vai elektroniskas identifikācijas process, ko reglamentējušas, apstiprinājušas vai atzinušas attiecīgās valsts iestādes;”;

ii) pievieno šādu apakšpunktu:

“f) darījumi saistībā ar naftu, ieročiem, dārgmetāliem, tabakas izstrādājumiem, kultūras artefaktiem un citiem priekšmetiem ar arheoloģisku, vēsturisku, kultūras un reliģisku nozīmi vai retu zinātnisku vērtību, kā arī ar ziloņkaulu un aizsargātām sugām.”

2. pants

Grozījums Direktīvā 2009/138/EK

Direktīvas 2009/138/EK 68. panta 1. punkta b) apakšpunktam pievieno šādu punktu:

“iv) iestādes, kas atbild par Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2015/849 (*) 2. panta 1. punkta 1) un 2) apakšpunktā uzskaitīto atbildīgo subjektu uzraudzību saistībā ar atbilstību minētajai direktīvai.

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/849 (2015. gada 20. maijs) par to, lai nepieļautu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai vai teroristu finansēšanai, un ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 648/2012 un atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/60/EK un Komisijas Direktīvu 2006/70/EK (OV L 141, 5.6.2015., 73. lpp.).”

3. pants

Grozījums Direktīvā 2013/36/ES

Direktīvas 2013/36/ES 56. panta pirmajai daļai pievieno šādu apakšpunktu:

“g) iestādēm, kas atbildīgas par Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2015/849 (*) 2. panta 1. punkta 1) un 2) apakšpunktā uzskaitīto atbildīgo subjektu uzraudzību saistībā ar atbilstību minētajai direktīvai.

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/849 (2015. gada 20. maijs) par to, lai nepieļautu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai vai teroristu finansēšanai, un ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 648/2012 un atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/60/EK un Komisijas Direktīvu 2006/70/EK (OV L 141, 5.6.2015., 73. lpp.).”

4. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības līdz 2020. gada 10. janvārim. Dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmu minēto noteikumu tekstu.

Kad dalībvalstis pieņem minētos pasākumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

5. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

*6. pants***Adresāti**

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Strasbūrā, 2018. gada 30. maijā

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
A. TAJANI

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs
L. PAVLOVA
